

இளங்கோவழகளின்
கவித்திறன்

பெரிய ஜங்கரன்

இளங்கோவடிகளின் கவித்திறன்

பெரிய ஐங்கரன்

**வெளியீடு:
கந்தமுருகேசனார் கலைக்கழகம்
புலோல்.**

நூலின் தலைப்பு : இளங்கோவடிகளின் கவித்திறன்

விடயம் : சிலப்பதிகாரம் பற்றிய ஆய்வு

ஆசிரியர் : பெரிய ஜங்கரன்

பதிப்புரிமை : திரு.திருமதி ஜெயந்தகுமார் சோபனா
திரு.திருமதி நந்திவர்மன் புஸ்பனா
திரு.திருமதி காந்தரூபன் வதனா
செல்வன் பெ.ஸ்ரீகிருஷ்ணா
செல்வி பெ.கல்பனா ஆகியோருக்கு

ஆசிரியர் முகவரி : புலோலி தெற்கு, புலோலி.

தொலைபேசி இல.: 0774393118

அச்சுப்பதிப்பு : **S.P.M** Printers,

V.M.Road, PPD. 0212260055

பதிப்பு விபரம் : 27.04.2019

பக்கங்கள் : 70 +

விலை : 300/=

ISBN No. : 978-955-540-18-5-5

சமர்ப்பணம்

என்னருமைத் தாய் திருமதி ஜெயமணிதேவி பெரியதம்பி அவர்களுக்கு இந்நூலை சமர்ப்பணம் செய்து சிந்தை மகிழ்கிறேன்.

புற்றளையானிடம் தவமிருந்து
புதல்வனாய் பெற்றெடுத்தாய்
உற்றநேரமெல்லாம் அவனருளை
உரிமையாய் பற்றென்றாய்
உற்ற நேரமெல்லாம் அவனருளை
உரிமையாய் பற்றியதால்
வெற்றிமேல்வெற்றியை வேகமதாய்
வேழமுகம் தரக் கண்டேன்.

அணிந்துரை

நீலா போன்று வெண்மையான ஒளி பொருந்திய இதழ்களை உடைய மல்லிகை மலர்களால் தொடுத்த மாலையினைக் கோவலன் கூடியிருக்கிறான்.

மல்லிகை மலர்களால் தொடுத்த அந்த மலை யார்? கண்ணகி.

கண்ணகி, மல்லிகை மலர்களால் தொடுத்த அழகியதொரு பூமாலை. அந்தப் பூமாலையை கோவலன் அணிந்திருக்கிறான்.

அந்தப் பூமாலை சந்திரனின் தண்மையோடு விளங்குகிறது. (தண்மை - குளிர்ச்சி)

இக்காட்சி “மறையறம் படுத்த காதையில்” கூறப்பட்டாலும், புகார்க் காண்டம் முழுமையும் கண்ணகியின் நிலை இதுதான். அதாவது, கண்ணகி புகார்காண்டம் முழுவதும் சந்திரனின் இயல்போடுதான் வாழ்கிறாள். புகார்காண்டத்தில் அவள் வாழ்க்கை கோவலனில் தான் தங்கியிருந்தது.

புகார்க் காண்டத்தின் பிற்பகுதியில் திங்களின் இயல்பு நிலையில் இருந்து கண்ணகி மெல்ல மெல்ல விடுபடுகிறாள். கண்ணகியின் உளவியல் மெதுவாக மாற்றமுறுவதை இளங்கோ வெளிப்படையாகக் கூறவில்லை.

“திங்கள் வான்முகம் சிறுவியர்ப்பு இரிய”

“வான் ஊர் மதி விரிந்து

கூடினார்பால் நிழலாய்

கூடார் பால் வெய்யதாய்”

என்றவாறாக இளங்கோ கண்ணகியின் உளவியல் மாற்றத்தை நாகூக்காகவே சொல்வான்.

இவ்வாறு திங்களின் ‘தண்மை நிலை’ மாறுகைக்கு உட்பட்டு கண்ணகியிடம் ஞாயிற்றின் ‘வெப்பநிலை’ படிப்படியாக தோற்றுகை கொள்வதை மதுரைக் காண்டத்தின் தொடக்கத்தில் இருந்து காணலாம்.

திங்களின் வெண்மைத் தண்மை முற்றாக நீங்கிவிட, ஞாயிற்றின் செம்மைத்தன்மை கண்ணகிபால் வந்தடைகிறது. இந்த செம்மைத் தன்மையாகிய சிவப்பு நிறந்தான் மதுரைக்காண்டம் முழுமையும் வியாபித்திருக்கிறது.

உலைக்களத்து நெருப்பும் கண்ணகியிடம் தோற்றுவிடுகிறது. செங்கண் சிவக்கப் பொங்கி எழுந்தாள். இங்கே கண்ணகியின் உளவியல் சந்திரனின் தண்மை அல்ல; மாறாக சூரியனின் செம்மை.

செம்மையின் இகந்தகோல் தென்னவன் தவறிழைத்ததால் கண்ணகி செம்மையின் வடிவெடுத்தாள். செம்மை பலமும் வளமும் பெற்று சூரிய சக்தியாய் உருக்கொண்டது. சூரியனுக்கு நிகரான மாபெரும் வலிமையோடு நின்று கொண்டதான் கண்ணகி,

“காய் கதிர்ச் செவ்வனே

கள்வனோ என் கணவன்” என்று சூரியனை நீதி கேட்கிறாள்.

அக்கினிதேவன் கண்ணகியின் முன்னே தோன்றி “ஏவல் உடையேன்” என்று பணிந்து நிற்கிறான். அந்தளவிற்கு கண்ணகியின் இயல்புநிலை தலைகீழாக மாறிவிட்டிருந்தது.

இவ்விதம் மதுரைக் காண்டத்தில் சூரியனாகச்சீற்றம் கொண்ட கண்ணகி, அடுத்து வரும் வஞ்சிக் காண்டத்தில் மாமழையாக மாற்றம் கொள்கிறாள்.

நீர் ஆவியாகி மேலே போய் முகிலாக மாறி, பின்னர் மழையாகப் பொழியும். கண்ணகியும் மண்ணிலிருந்து விண்ணோக்கிப் பயணமாகி, பின்னர் விண்ணிலிருந்து மண்ணோக்கி அருள்மழை பொழிவதை இளங்கோ வஞ்சிக் காண்டத்தில் பலவிடத்திலும் கூறி மகிழ்வான். முகில் பொழிவது மழை. கண்ணகி பொழிவது மாமழை (அருள்மழை). ‘மா’ என்ற அடையை இளங்கோ நுட்பமாகக் கையாளும் முறைமையை நோக்குக.

“கண்ணகிக்கு

களவேள்வியால் விழாவொடு சாந்திசெய்ய

நாடு மலிய மழைபெய்து

நோயும் துன்பமும் நீங்கியது”

என்று “உரைபெறு கட்டுரை” கண்ணகியை மழைத்தெய்வமாகக் கொள்வதும் ஈண்டு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

இப்படியாக கண்ணகியை திங்கள், ஞாயிறு, மாமழை ஆகிய சொற்களுக்குள் இளங்கோ அடக்கிவிடும் கவிச்சாதுரியம் பிரமிக்க வைக்கிறது.

கண்ணகி படுக்கை அறையில் கோவலனோடு இருந்தபோது திங்களாக அடங்கிக் கிடந்தாள். திங்களால் இரவு அழகு பெற்றது. இது புகார்க்காண்டம். (சோழநாட்டின் தலைநகரம் புகார்)

பாண்டிய மன்னன் முன்னே பாண்டிநாட்டு அரண்மனையில் வழக்குரைக்கும் போது, கண்ணகி சுட்டெரிக்கும் சூரியனாக பொங்கி எழுந்தாள். ஞாயிற்றால் பகல் அழகு பெற்றது. இது மதுரைக்காண்டம் (பாண்டிநாட்டின் தலைநகரம் மதுரை)

சேரனுக்கு அருட்காட்சி கொடுத்து நல்லாசி வழங்கிய போது கண்ணகி வான்தின்று பொழியும் மாமழையானாள். மழையால் மண் அழகு பெற்றது. இது வஞ்சிக்காண்டம் (சேரநாட்டின் தலைநகரம் வஞ்சி)

அடங்கிக் கிடந்து இரவிற்கு ஒளி கொடுத்த திங்கள், பொங்கி எழுந்து பகலிற் சுட்டெரித்து ஞாயிறானது. பின்னர், மழையாகி மண்ணிலகிற்கு வரம் வழங்கியது. (வரந்தரு காதை)

“மாகவான் நிகர் வண்கை மாநாய்கன் குலக்கொம்பர்”

கண்ணகி பற்றி சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடும் முதலடி இதுதான். சிலப்பதிகாரம் முழுமையையும் ஓரடியில் புதைத்துத் தந்த இவ்வடி, உரையாசிரியர்கள் யாருக்கும் தட்டுப்படவில்லை. “மாகவான் நிகர் வண்கை” என்ற உவமையை அடியார்க்கு நல்லார் உட்பட பின்னே வந்த புலியூர் கேசிகன் வரை எல்லோரும் கண்ணகியின் தந்தைக்கே பொருத்தி மகிழ்ந்தனர். ஆனால் உண்மையில் இவ்வவமை கண்ணகியின் தந்தைக்கு அன்று ; கண்ணகிக்கே மிகப் பொருத்தம்.

“மாகவான் நிகர் வண்கை மாநாய்கன்”

“மாகவான் நிகர் வண்கை குலக்கொம்பர்”

இவ்விரண்டு பொருள்கோடல் முறைமையில் மிகச்சரியானது எதுவென்பது கூறாமலே விளங்கும்.

காவியத்தின் முன்னர் வரும் உரைபெறு கட்டுரையையும், பின்னர் வரும் வஞ்சிக் காண்டத்தையும் வைத்து நோக்கும் போது இக்கருத்து மேலும் வலுப்பெறுகிறது.

இனி, “மாகம்” என்பது ஆகாயம் மட்டுமேவெனில் அதுவுமன்று. சொர்க்கம், மேலிடம் முதலான பொருட்களையும் அது தரும். இன்னும், “மாகவான்” என்பது உரையாசிரியர்கள் கருதுவது போல் “வான்மறை” மட்டுமன்று.

சிவலோகம், வைகுண்டலோகம், சத்தியலோகம், தபோலோகம், மகாலோகம் போன்ற பொருள்படவே “மாகவான் நிகர் வண்கை” என்று இளங்கோ அழுத்திக்கூறுகிறான். இங்கே கை என்று கூறாமல் வண்கை என்று கூறும் வீரியம் நோக்கத்தக்கது. தவிரவும், ஏனைய உவமை உருபுகள் இருக்கவும் “நிகர்” என்ற உவமை உருபை இளங்கோ கையாண்ட நிறத்தையும் சிந்தித்தல் வேண்டும்.

“தென்தமிழ்ப் பாவை செய் தவக்கொழுந்து

ஒருமா மணியாய் உலகிற்கு ஒங்கிய

திருமா மணி”

என்று சாலினி (சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் சிறுபாத்திரம்) மூலம் இளங்கோ கூறி வைக்கிறான். இவ்வாக்கு சாதாரண ஒரு வாக்கு அன்று. சிலப்பதிகாரக் காவியத்தின் உயிர்நாடி இது.

கண்ணகி, தென்தமிழ்ப்பாவை செய் தவக்கொழுந்து, ஒரு மாமணியாய் உலகிற்கு ஒங்கிய திருமாமணி என்று இளங்கோ அறைகூவுவது, வெறும் யாப்பு ஓசைக்காக போட்ட வார்த்தைகள் அல்ல. தமிழில் கட்டமைக்கப்பட்ட சமயக்கோட்பாடுகள் அனைத்தையும் தகர்த்தெறியும் வல்லாதிக்க வார்த்தைகள் இவை. கண்ணகி ஏனைய தெய்வங்களுக்கு நிகரானவள்; அல்லது அத் தெய்வங்களுக்கெல்லாம் மேலானவள் என்பதே சிலப்பதிகாரத்தின் நிறு திட்டமான முடிவு.

“கற்புக்கடம் பூண்ட இத்தெய்வம் அல்லது
பொற்புடைத் தெய்வம் யாம் கண்டிலம்”

என்பது, சமணக் கொள்கை மீது தீராத வேட்கை கொண்ட கவுந்தியடிகளின் வாக்குமூலம். இவ்வாக்கு மூலம் ஏனைய சமயத் தெய்வங்களை பின்னுக்குத் தள்ளி, கண்ணகித் தெய்வத்தை முன்னிலைக்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது.

“மாகவான் நிகர் வண்கை குலக்கொம்பர்” என்ற இளங்கோவின் கவிச்சுத்திரம், இக்கருத்தை ஆலமரத்தின் விதையைப் போல மிகமிகச் சுருக்கித் தருவதை அறிந்தார் அறிவர். கண்ணகி திங்கள், ஞாயிறு ஆகிய தண்மை, வெம்மை நிலைகளில் இருந்து விட்டு விடுதலையாகி, மாமழை என்கின்ற தெய்வீக நிலைக்குள் போய்ச் சேர்கின்ற வளர்ச்சிப் பரிமாணத்தினை இளங்கோ எங்கும் வெளிப்படையாகக் கூறவில்லை. அவ்வளர்ச்சினை குறியீடுகள், படிமங்கள் மூலமாக அவன் கூறும் அழகு, அவனை உலகக் கவிஞன் என்று நிரூபித்து விடுகிறது. அவனது குறியீடுகளும் படிமங்களும் அழகியல் சார்ந்து மட்டும் நிற்கவில்லை. அவை உளவியல், சமூகவியல், அறிவியல் முதலான ஆய்வுத்துறைகளிற்கும் விருந்தளிக்கும் பன்மையியல் சார்ந்து இயங்குகின்றன. இதனை சுருக்கமாக நோக்குவதாக இந்நூல் அமைகிறது.

சுலோஜனா

சிலப்பதிகாரம்

01. பதிகம்
02. உரைபெறு கட்டுரை
- I) புகார்க்காண்டம்
1. மங்கல வாழ்த்துப் பாடல்
  2. மனையறம் படுத்த காதை
  3. அரங்கேற்று காதை
  4. அந்திமாலை சிறப்புச் செய்காதை
  5. இந்திர விழவூரெடுத்த காதை
  6. கடலாடு காதை
  7. கானல் வரி
  8. வேனிற் காதை
  9. கணத்திறம் உரைத்த காதை
  10. நாடு காண் காதை
- II) மதுரைக்காண்டம்
1. காடுகாண் காதை
  2. வேட்டுவ வரி
  3. புறஞ்சேரியிறுத்த காதை
  4. ஊர்காண் காதை
  5. அடைக்கலக் காதை
  6. கொலைக்களக் காதை
  7. ஆய்ச்சியர் குரவை
  8. துன்பமாலை
  9. ஊர் சூழ்வரி
  10. வழக்குரை காதை
  11. வஞ்சின மாலை
  12. அழற்படு காதை
  13. கட்டுரை காதை
- III) வஞ்சிக்காண்டம்
1. குன்றக் குரவை
  2. காட்சிக்காதை
  3. கால்கோட் காதை
  4. நீர்ப்படைக்காதை
  5. நடுகற் காதை
  6. வாழ்த்துக் காதை
  7. வரந்தரு காதை

வொருளடக்கம்

	பக்கம்
01. திங்கள், ஞாயிறு, மாமழை	1
02. கண்ணகி திங்களைப் போன்றவள்	2
03. கண்ணகி ஞாயிற்றைப் போன்றவள்	4
04. கண்ணகி மழையைப் போன்றவள்	9
05. இளங்கோ ஒரு மகாகவி	12
06. புகாரக் காண்டத்தில் விரியும் படிமம்	14
07. மதுரைக் காண்டத்தில் விரியும் படிமம்	16
08. கண்ணகியின் தனிச்சிலம்பு	21
09. சிலம்பில் நவீன சிந்தனை	26
10. குரியன் என்ற குறியீடு	32
11. மழை என்ற குறியீடு	36
12. சிந்தனைக் குறியீடுகள்	38
13. இளங்கோவின் மூன்று கனவுகள்	40
14. இளங்கோவின் பக்தி	45
15. கண்ணகி தெய்வமான முறை	47
16. சிலம்பின் தத்துவம்	50
17. கண்ணகி வழிபாட்டின் எழிச்சி	52
18. சிலப்பதிகாரத்தில் ஊழ்வினை	54
19. குறிஞ்சி நிலத்தெய்வம் முருகனா? கண்ணகியா?	56
20. கண்ணகியே தனிப்பெருங்கடவுள்	60
21. புதிய மதக்கோட்பாடு	65
22. நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச்செய்யுள்	69

01. திங்கள், ஞாயிறு, மாமழை

இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரத்தை மூன்று அடிகளில் சுருக்கிவிடலாம். இளங்கோவின் மொழியில் கூறுவதானால், கீழ்வருமாறு கூறுலாம்.

"திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும்"

"ஞாயிறு போற்றுதும் ஞாயிறு போற்றுதும்"

"மாமழை போற்றுதும் மாமழை போற்றுதும்"

இவற்றை திங்கள், ஞாயிறு, மாமழை என மூன்று சொற்களாகவும் சுருக்கலாம்.

இப்பகுதி சிலப்பதிகாரத்தின் மங்கலவாழ்த்துக் காதையில் வருகிறது. சிலப்பதிகாரத்தின் இரத்தினச் சுருக்கமாகவும், கற்போர்க்கு சிந்தனைச்சிறகை விரிக்கின்ற இலக்கியக் கருவூலமாகவும் இப்பகுதி விளங்குகின்றது. இதனை நோக்குவதாக இந்நூல் அமைகிறது.

இவ்வாழ்த்துக்களை மேலோட்டமாகப் படிப்பவர்கள், இது இளங்கோவடிகளின் காப்புச்செய்யுள் என்பர். தவிரவும், கடவுள் மீது காப்புப் பாடாமல் இயற்கை மீது காப்புப் பாடியமை புரட்சி என்றும் கூறுவர்.

நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் பாடிய இளங்கோ அடிகள், கடவுளுக்குக் காப்பு பாடாமல், திங்களையும் ஞாயிற்றையும் மழையையும் போற்றுவதன் நோக்கந்தான் என்னே?

உலகக்கவிஞர்களில் ஒருவராக வைத்து மதிக்கப்படுகின்ற இளங்கோ திங்கள், ஞாயிறு, மழை ஆகியவற்றை மட்டும் வைத்து போற்றுவது ஏன்? இவற்றுக்கு நிகரானவையாக விளங்கக்கூடிய காற்று, மண், கடல் முதலான இயற்கைக் கூறுகளை ஏன் பாடாமல் விடுத்தான்?

ஞாயிற்றுக்கு இரண்டாம் இடமும், திங்களுக்கு முதலிடமும் கொடுக்கப்பட்டமை ஒரு தற்செயல் நிகழ்வா? திங்கள் என்பது ஒரு சிறந்த 'மங்கல மொழியாதலால்' அதனை முன்னே வைத்தார் என்று அடியார்க்கு நல்லார் எழுதுவது ஏற்புடையதா? இதற்குள் உள்ளர்த்தம். ஒன்றும் இல்லையா?

திங்களுக்கும் ஞாயிற்றுக்கும் அடைகொடுக்காத கவிஞன், மழைக்கு மட்டும் "மா" என்று அடை கொடுத்த தாற்பரியந்தான் என்னே? இவற்றுக்கும் காவிய ஓட்டத்திற்கும் இடையே ஏதேனும் தொடர்புகள் உண்டா?

இவற்றுக்கெல்லாம் சிலப்பதிகாரத்தின் உள்ளே விடை உண்டு.

02. கண்ணகி திங்களைப் போன்றவள்

கண்ணகியின் கதையை மூன்று கட்டங்களாக வகுத்து இளங்கோ பாடுகின்றான். மூன்று கட்டங்களையும் மூன்று காண்டங்களாக அவன் அமைக்கிறான். முதற்காண்டமாகிய புகார் கண்டத்தில் இளங்கோ கண்ணகியை திங்களாகக் கட்டமைக்கிறான்.

தங்கிவாமும் இயல்பும், மென்மையும், தண்மையும், சீற்றமற்ற சிந்தையும், மெளனத் திருவாயும், எதிர்க்கும் வல்லமையற்ற பேதைமைக்குணமும், பெண்மைக்கே உரித்தான பொறுப்புணர்வும், பொறுமையும் கொண்ட பெண்ணாகவே புகார் கண்டம் எங்கும் கண்ணகி காட்சிப்படுத்தப் படுகிறாள்.

மனையறும் படுத்த காதையில் கோவலனும் கண்ணகியும் மகிழ்ந்திருக்கும் காட்சி சித்திரிக்கப்படுகிறது.

**"தாரும் மாலையும் மயங்கி கையற்று
தீராக் காதலின் திருமுகம் நோக்கி
கோவலன் கூறும் ஓர் குறியாக் கட்டுரை"**

கோவலன் மார்பில் அணிந்திருந்த தாரும் கண்ணகி அணிந்திருந்த மாலையும் ஒன்றோடு ஒன்று கலந்து முயங்க, இருவரும் செய்வதறியாது செயலற்று கலந்து மகிழ்ந்திருக்க, தீராக் காதலைக் கொண்ட கண்ணகியின் திருமுகம் நோக்கி, அவளது நலத்தைப் பாராட்டத் தொடங்கினான் கோவலன்.

கண்ணகியின் நலத்தைப் பாராட்டும் கோவலனின் முதல் வார்த்தை இதுதான்.

**"குழவித் திங்கள் இமையவர் ஏத்த
அழகொடு முடித்த அருமைத்து ஆயினும்
உரிதின் நின்னோடு உடன் பிறப்பு உண்மையின்
பெரியோன் தருக திருநுதல் ஆக" என்கிறான்.**

அழகிய இளம்பிறை நிலவானது, தேவர்கள் போற்றும் சிவபெருமானால் சூடப்பட்ட அரும்பெரும் சிறப்புடையது. இருந்தாலும் அது

உன்னோடு (கண்ணகியோடு) பிறந்த உடன்பிறப்பாகையால், அப்பிறை நிலாவை அப்பெருமான் உனக்கு அழகிய நெற்றியாகத் தந்தானோ? என்கிறான் கோவலன்.

(கண்ணகியை திருமகளாகக் கருதி, திங்களை உடன்பிறப்பு ஆக்கியதன் மூலம், அவள் பின்னர் அடையும் தெய்வீகநிலை உணர்த்தப்பட்டது.)

கண்ணகியின் நெற்றியை பிறைநிலாவென்று இளங்கோ (கோவலன் மூலமாக) சொல்லி வைக்கிறான்.

இதன் பின்னே பல்வேறுபட்ட உவமை உருவகங்களை அடுக்கிக் கொண்டு போனாலும், பிறைநிலவு வரிசைப்படி பார்த்தால் முதன்முதலாக முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் பின்னே கரும்புவில், வச்சிரம், வேல் என்று அந்தப்பட்டியல் நீண்டுகொண்டு போகிறது. 'சிறந்ததை முதலில் கிளத்தல்' என்ற கத்திரத்தின்படி, திங்கள் முதலில் நின்றது.

இங்கே பிறைநிலாவிற்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்ட தன்மையையும், அங்கே மங்கல வாழ்த்துப் பாடலில் திங்களுக்கு முதலிடம் வழங்கப்பட்ட முறைமையையும் ஒருசேரத் தூக்கி ஆராய்து உண்மை தெளிதல் வேண்டும்.

இங்கு திங்கள் என்பதும், குழவித்திங்கள் என்பதும் சாதாரணமாகச் சொல்லப்பட்ட சொற்கள் அல்ல. இவை நன்கு திட்டமிட்டு சிந்தித்து இடம், பொருள், காலம் பார்த்துச் சொல்லப்பட்ட கவித்துவச் சொற்களாகும்.

சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், இவை இங்கு பொருத்தமாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட குறியீடுகள் எனலாம். புகார்க் காண்டத்தில் திங்களாக (திங்களின் ஐயல்புகள் அனைத்தும் கொண்டவளாக) கண்ணகி விளங்குகிறாள். குழவித்திங்கள் மெல்ல மெல்ல வளர்ந்து பூரணசந்திரனாக வளர்வதுதான் புகார்க்காண்டம்.

03. கண்ணகி ஞாயிற்றைப் போன்றவள்

புகாரக் காண்டத்தில் திங்களின் இயல்போடு விளங்கிய கண்ணகி, மதுரைக்காண்டத்தில் ஞாயிற்றின் இயல்பு பெற்று விளங்குவதைக் காணலாம். புகாரக் காண்டத்தில் திங்களின் தண்மை கொண்டவளாகவும், மதுரைக் காண்டத்தில் ஞாயிற்றின் வெம்மை கொண்டவளாகவும் கண்ணகி மையம் கொள்கிறாள்.

அதாவது, மதுரைக் காண்டத்தில் கதிரவனே கண்ணகியாய் பெண்ணுருவெடுத்து அவதரித்தானோ என்று நினைக்கின்ற அளவிற்கு அப்பாத்திரம் கட்டமைக்கப் படுகிறது.

தண்மை வெம்மையானதைப் போலவே, மௌனத்திரு வாயும் சுட்டெரிக்கும் சூரியப் பீரங்கியாக மாறிவிடுகிறது.

எதிர்க்கும் வல்லமையற்ற பேதைமைக்குணம், வல்லாதிக்க பேரரசையும் எரிக்கும் ஊழித்தாண்டவப் போராற்றலாக உருக்கொள்கிறது.

சீற்றமே கொள்ளாத சிந்தை, சீற்றத்தின் வடிவெடுத்து ஓங்கி எரியும் அக்கினிப் பிழம்பாக காட்சி தருகிறது.

தங்கி வாழும் இயல்பு, தகர்த்தெறியும் இடியேற்றுக்கூட்டமாகி ஏகாதிபத்திய வல்லமையோடு மேற்கிளம்புகிறது.

ஆகமொத்தம், மதுரைக் காண்டத்தில் கண்ணகி சூரியனாகவே காட்சி தருகிறாள்.

சகல பொறுப்புக்களையும் தன்வசமாக்கி தனியொரு மரம் ஒப்புமையில்லாத பெருந்தோப்பாக நிமிர்ந்து நிற்கிறது. உள்ளே அடங்கிக்கிடந்த பொறுமைக்குணம், எரிமலையாய் பொங்கியெழுகிறது.

அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு எல்லாம் சுக்குநூறாகப் போக, நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத ஞானச்செருக்கோடு பாரதி கண்ட புதுமைப்பெண்ணாக மேலெழுகிறாள், மதுரைக் காண்டத்து கண்ணகி.

புகாரீக் காண்டத்தில் நாம் காணும் கண்ணகிக்கும், மதுரைக் காண்டத்தில் நாம் காணும் கண்ணகிக்கும் இடையே இவ்வாறு மலைக்கும் மருவுக்கும் இடையிலான பாரியதோர் வேறுபாடு காணப்படுகிறது.

இந்த வேறுபாட்டை தன்னுடைய காப்புச் செய்யுளிலேயே இளங்கோ சொல்லிவிடுகிறான். புகாரீக் காண்டத்தில் திங்களாக விளங்குகின்ற கண்ணகியைப் போற்றுவோம், கண்ணகியைப் போற்றுவோம் (திங்களைப் போற்றுவும் திங்களைப் போற்றுவும்) என்கிறான்.

மதுரைக் காண்டத்தில் சூரியனாக விளங்குகின்ற கண்ணகியைப் போற்றுவோம், கண்ணகியைப் போற்றுவோம் (ஞாயிறு போற்றுவும் ஞாயிறு போற்றுவும்) என்கிறான்.

நன்கு திட்டமிட்டே இளங்கோ சிலப்பதிகாரத்தை வடிவமைத்தான் என்பதற்கு இது நல்லதோர் சான்று.

**“காலை அரும்பி மலரும் கதிரவனும்
மாலை மதியமும் போல் வாழியரோ - வேலை
அகழால் அமைந்த அவனிக்கு மாலைப்
புகழால் அமைந்த புகார்.”**

.இது புகாரீக் காண்டத்தின் இறுதியில் அமைந்த வெண்பா.

இது, “காலைக் கதிரவனைப் போலவும், மாலை மதியத்தைப் போலவும் புகார் நகரம் சிறந்து வாழ்வதாக” என்று, புகார் நகரத்தை புகழ்ந்து பாடுகிறது. காலைக் கதிரவனாகவும், மாலை மதியமாகவும் புகார் நகரத்தை இளங்கோ புகழ்ந்து பாடினாலும், இறுதியில் “மாலைப் புகழால் அமைந்த புகார்” என்று கூறுவது சிந்திக்கத் தக்கது.

இங்கு இளங்கோ “மாலை” என்ற சொல்லை கைத்து விளையாடுகிறான். முத்துமாலை என்பது வெளிப்படையப் பொருள். காலைக்கதிரவன், மாலைமதியம் என்று மேலே கூறிவிட்டு, “மாலைப் புகழால் அமைந்த புகார்” என்று, கீழே வலியுறுத்துகிறான். அதாவது, கண்ணகி மாலைமதியத்தைப் போல

தண்மையோடும் மென்மையோடும் அருங்குணங்களோடும் புகார் நகரத்தில் விளங்கிய காரணத்தால், புகாருக்கு புகழ் உண்டாயிற்று.

இதுதான் மாலைப் புகழால் அமைந்த புகார். இதிலிருந்தும், புகாரில் (புகார்க் காண்டத்தில்) கண்ணகி திங்களாக விளங்கினாள் என்பது பெறப்படுகிறது.

பாடலின் மேலடிகளில் காலைக் கதிரவனைப் போலவும், மாலை மதியத்தைப் போலவும் புகார் நகரம் சிறந்து வாழ்வதாகக் கூறிய இளங்கோ, கீழடிகளில் மாலையை மட்டும் பேசினானே தவிர “காலையைத்” தவிர்த்துக் கொண்டான்.

ஆனால், “காலையை” முதலடியில் கூறியதன் நோக்கம் என்ன? காலைக்கதிரவன் என்பது இங்கு ஆழமானது. அடுத்து வரப்போகும் மதுரைக் காண்டத்தில் கண்ணகி, காலைக் கதிரவனாக உதயமாகப் போவதை புகார்க் காண்டத்தின் இறுதியில் கூறிவிடவேண்டும் என்ற நோக்கில்தான் இளங்கோ இவ்விதம் பாடினான்.

ஒரு காண்டத்தின் முடிவில், அடுத்த காண்டத்தில் கண்ணகி எவ்வாறு விளங்குவாள் என்பதை இளங்கோ கூறிவிடுவான்.

காலைக் கதிரவன் என்பது, இளங்கூரியனைக் குறிக்கும். புகார்க் காண்டத்தின் இறுதிப் பாடலாக அமையும் இப்பாடல், மதுரைக் காண்டத்தின் முதல் பாடலாகவும் அமைந்துவிடுகிறது.

கண்ணகியின் மதுரை காண்டத்து வளர்ச்சிப் போக்கை அறிய, “காலைக்கதிரவன்” என்ற ஒற்றைச்சொல் உதவும்.

அதனைப் போலவே, “குழவித்திங்கள்” என்ற மனையறம் படுத்த காதையில் வரும் ஒற்றைச்சொல்லும், கண்ணகியின் புகார்க் காண்டத்தின் படிப்படியான வளர்ச்சிப் போக்கைக் காட்ட இளங்கோ கையாண்ட உத்தியே.

அந்திமாலை சிறப்புச்செய் காதையில், “திங்கள் வாள்முகம் சிறுவியர்பு
இரிய” என்று கூறுவதில் இருந்து, கண்ணகியின் முகம் குழவித்திங்களில் இருந்து,
திங்கள் வாள்முகமாக வளர்ச்சி அடைந்த நிலை கூறப்படுவதை உணர்க.

புகார் கண்டத்தில் திங்களுக்கு முதலிடம் வழங்கி வந்த இளங்கோ,
புகார் கண்டத்தின் இறுதி வெண்பாவில் காலகக்கதிரவனுக்கு முதலிடம்
கொடுத்துவிட்டு திங்களுக்கு அடுத்த இடமே தருகிறான்.

கண்ணகி திங்களாக இருக்கும் நிலையில் இருந்து
விட்டுவிடுதலையாகி, சுய இயக்கத்தோடு கூடிய சுட்டெரிக்கும் கதிரவனாய்
சுடரப்போகும் நிலைமாற்றத்தைக் காட்டுவதற்காகவே இளங்கோ
இவ்விடமாற்றத்தைச் செய்தான்.

கொலைக்களக் காதைக்குப் பின்னே வருகின்ற ஆச்சியர்
குரவையிலும் இவ்விடமாற்றம் நிகழ்ந்திருக்கிறது. கண்ணபிரானை கோவலனின்
குறியீடாகவும், நப்பின்னையைக் கண்ணகியின் குறியீடாகவும் கொண்டு
இளங்கோ பாடிய அற்புதமான பாடற்பகுதி ஆச்சியர் குரவை. குரல், துத்தம்,
கைக்களை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்னும் இசை நரம்பின் பெயர்களை
பெண்களுக்குச் சூட்டி, அவர்களை வரிசையாக நிறுத்தி, கண்ணனைப் புகழ்ந்து
குரவைக்கூத்து ஆடும் முறை இப்பகுதியில் விபரிக்கப்படுகிறது.

**“கதிர் திகிரியான் மறைந்த கடல்வண்ணன் இடத்து உள்ளள்
மதி புரையும் நறுமேனித் தம்முனோன் வலத்து உள்ளள்”**

நப்பின்னை கண்ணனுக்கு இடப்புறமாகவும் பலராமனுக்கு
வலப்புறமாகவும் நிற்பதைக் கூறவந்த இளங்கோ, கதிரவனையும் சந்திரனையும்
வலிந்து இழுத்துக்கொண்டு வந்தது மட்டுமல்லாமல், கதிரவனை முதலிலும்
சந்திரனை அடுத்தும் வைத்தது நின்று நிதானிக்க வேண்டிய ஓரிடமாகும்.

மதுரைக் கண்டத்தின் தொடக்கத்தில் கண்ணகி காலகக்
கதிரவனாகத் தோன்றி, படிப்படியாக சுட்டெரிக்கும் சுரியனாக மாறுகின்ற
நிலையினை இளங்கோ, வெளிப்படையாகக் கூறாமல், இவ்வாறு

சூக்குமமாகவே சொல்லிச்செல்வான். கண்ணகியினுடைய திங்களின் இயல்பு பின்னோக்கி நகர்ந்துவிட்டதை இங்கு அவதானிக்க வேண்டும்.

கண்ணகி சூரியனோடு உரையாடுகின்ற ஒரு காட்சியை இளங்கோ உருவாக்கியதையும் மறந்துவிடக்கூடாது.

"காய்கதிர்ச் செல்வனே கள்வனோ என் கணவன்"

என்று, கண்ணகி பொங்கியெழும் போது அவள் காய்கதிர்ச் செல்வனாகவே தோற்றமளிக்கிறாள்.

கண்ணகி, சூரியன் என்ற நிலையில் நின்றுகொண்டுதான் பாண்டியனோடு வழக்குரைக்கிறாள். அந்தளவிற்கு அவளின் கோபம் மிகப்பெரியது. ஒரு பெண்ணாக நின்று கொண்டு, பாண்டிய அரசையே எதிர்த்து நீதி கேட்கும் அவள் துணிவு பிரமிக்க வைக்கிறது.

மதுரையை எரித்தமை, அச்சமயத்தில் அக்கினிதேவனுடன் பேசியமை என அவளது எல்லா நிகழ்வுகளும் அவளது நிலையினை தெட்டத்தெளிவாகக் காட்டத் தவறவில்லை. ஆக, கண்ணகி மதுரைக்காண்டத்தில் சூரியனின் இயல்புகளோடு விளங்கினாள் என்க.

04. கண்ணகி மழையைப் போன்றவள்

வஞ்சிக் காண்டத்தில் கண்ணகியின் நிலை என்ன?

மதுரைக் காண்டத்தின் இறுதிப் பாடல் இக்கேள்விக்கு விடை தரும்.

**“தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுவானைத்
தெய்வம் தொழும் தகைமை திண்ணிதால் – தெய்வமாய்
மண்ணக மாதர்க்கு அணியாய கண்ணகி
விண்ணக மாதர்க்கு விருந்து”**

என்ற மதுரைக் காண்டத்து இறுதி வெண்பா, கண்ணகி தெய்வ நிலை அடைந்ததைப் பேசுகிறது. வஞ்சிக் காண்டம், கண்ணகி தெய்வநிலை அடைந்த பின்னர் நிகழ்ந்த வரலாற்றைப் பேசுகிறது. எனவே, வஞ்சிக் காண்டத்திற்கு இம்மதுரைக் காண்டத்து இறுதிப்பாடல் முதற்செய்யுளாகக் கொள்ளத்தக்கது.

இவ்வெண்பாவை வாசித்தவுடன்,

**“தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவான்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை”**

என்ற திருக்குறள் நினைவிற்கு வரும். இத்திருக்குறளை வலியுறுத்துவதாகவே சிலப்பதிகாரம், குறிப்பாக இதன் இறுதிக் காண்டமாகிய வஞ்சிக் காண்டம் விளங்குகிறது.

பிறதெய்வங்களை வணங்காமல் தன் கணவனை கண்கண்ட தெய்வமெனப் போற்றி வழிபடுகின்றவள், “பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” போன்றவள் என்பது வள்ளுவம். கண்ணகி பிறதெய்வங்களை நேசிக்காமல் கணவனை மட்டுமே நேசித்தாள். எனவேதான் கண்ணகி, பெய்யெனப் பெய்யும் மழையானாள்.

இதனையெல்லாம் இளங்கோ, “மாமழை போற்றுவும், மாமழை போற்றுவும்” என்று, தன் காப்புச் செய்யுளிலேயே கூறிவிடுகின்றான்.

இதுமட்டுமன்றி, இதை தமிழ்மக்கள் தெளிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக தன் காப்பியத்தில் திருக்குறளில் உள்ள அடிகைய அவ்விதமே எடுத்தாண்டமையும் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

கணவனை கண்கண்ட தெய்வமாகத் துதிப்பவளை, வள்ளுவன் “பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” என்று கூற, இளங்கோ அதற்கும் மேலே போய் “தெய்வம் தொழும் தகைமை திண்ணிதால்” என்று அக்குறளுக்கு புதுமையும் புதுப்பொலிவும் கொடுத்துவிடுகிறான். இதன்மூலம் திருக்குறள் மேலும் வீரியமும் விளக்கமும் பெறுகின்றது.

கணவனைத் தொழுதெழும் மகளிரை வள்ளுவன் “பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” என்று கூற, இளங்கோ அவர்களை “தெய்வம்” ஆக்கிவிடுகின்றான். தன் உள்ளக்கொள்கையின் படி, தன் காப்பியத்தை நெறிப்படுத்தவே இளங்கோ இப்புனித மாற்றத்தைச் செய்தான்.

இவ்வாறு ஒரு கருத்து மாற்றத்தைச் செய்தாலும், வள்ளுவன் குறளில் வரும் “மழை” என்ற சொல், இளங்கோவிடம் யாதொரு மாற்றத்தையும் கோரிநிற்கவில்லை. மாறாக, “மாமழை போற்றுவும் மாமழை போற்றுவும்” என்று இன்னொரு அவதாரம் எடுக்கிறது.

திங்களுக்கும் ஞாயிற்றுக்கும் அடைகொடுக்காத இளங்கோ, கண்ணகி தெய்வமான பின்னர் “மா” என்ற அடை கொடுத்து, அவளது தெய்வீதத் தன்மையை வேறுபடுத்திக் காட்டும் கவிநூட்பத்தை இங்கு கவனிக்கவேண்டும்.

வள்ளுவனின் மழையும், இளங்கோவின் மாமழையும் ஒன்றித்துப்போய், அதற்குளிருந்து “தெய்வம்” என்ற புதுச்சிந்தனைக்கரு ஒன்று எழிச்சி கொள்கிறது. இந்தப் புதுச்சிந்தனைக்கருவின் ஒட்டுமொத்த வடிவமே இளங்கோவின் வஞ்சிக் காண்டம்.

வஞ்சிக் காண்டத்தில் வரும் கண்ணகி, சாதாரண வணிககுலப் பெண்மணி அல்லள். இறைநிலை என்ற உயர்நிலை பெற்றுவிட்ட மாதர்திலகம். பதிநிலைக்கு வளர்ந்துவிட்ட பத்தினித் திலகம்.

வஞ்சிக் காண்டத்தில் இடம்பெறும் குன்றக் குரவை, காட்சிக் காதை, கால்கோட் காதை, நீர்ப்படைக் காதை, நடுகல் காதை, வாழ்த்துக் காதை, வரம்தரு காதை ஆகிய ஏழு காதைகளும் ஏதோவொரு வகையில் கண்ணகியின் தெய்வீத் தன்மையைப் போற்றுவதாக அல்லது வழிபடுவதாகவே அமைகின்றன.

கண்ணகி, தெய்வமான பின்னர் வான்நோக்கிப் பயணித்ததை இளங்கோ,

**"வான ஊர்நி ஏறினள் மாதோ
கான் அமர் புரி குழல் கண்ணகிதான்"**
என்று பதிவுசெய்கிறான்.

மழை, வானத்தில் இருந்து மண்ணுலகு நோக்கிப் பொழியும் இயல்பினை உடையது. கண்ணகியும், மழைப் போன்று தன்னை வழிபடுவோருக்கு வானத்தில் இருந்து அருள் சுரக்கும் தெய்வீக நிலைக்கு உயர்ந்து விடுகிறாள். அவளது இத்தெய்வீகத் தன்மையை உணர்த்தவே இளங்கோ இக்காட்சியை இங்கு பதிவு செய்திருக்கிறான்.

மழை மண்ணில் இருந்து ஆவியாகிப் போய் மீண்டும் மண்ணிற்கு வளம் கொடுப்பதைப் போன்று, கண்ணகியும் மண்ணில் இருந்து விண்ணோக்கிச் சென்று அங்கிருந்து அருள் சுரப்பதை கவிஞன் குறிப்பால் உணர்த்தினான்.

கண்ணகியை மாமழை என்று கூறியதற்கேற்ப, மழை இருக்கும் வானத்திற்கு கண்ணகியை அழைத்துப் போகவேண்டிய தேவை இளங்கோவிற்கு இருந்தது. மழையின் இயல்புகளோடு கண்ணகியின் இயல்புகளைக் கொண்டுவந்து பொருத்த வேண்டிய அவசியமும் ஏற்பட்டுவிட்டது.

கண்ணகியை மழையாகவும் காட்டவேண்டும். தெய்வமாகவும் மாற்றவேண்டும். இந்த இரண்டையும் அவன் வஞ்சிக் காண்டத்தில் சாதித்துக் காட்டுகிறான்.

05. இளங்கோ ஒரு மகாகவி

இவ்வாறு கண்ணகி புகார்க் காண்டத்தில் திங்களைப் போலவும், மதுரைக் காண்டத்தில் கதிரவனைப் போலவும், வஞ்சிக் காண்டத்தில் மாமழையைப் போலவும் விளங்கப்போவதை காப்பியத்தின் தொடக்கத்திலேயே குறிப்பாகவும், ஆங்காங்கே குறியீடுகள் மூலமாகவும் வெளிப்படுத்திய இளங்கோவின் கவித்துவம் மெய்சிலிர்த்து வைக்கிறது.

ஒரு சொல் கூட தன் காப்பியத்தில் அதிகமாக, அளவுக்கு மிஞ்சி அமைந்து விடக்கூடாது என்பதில் இளங்கோ மிகக் கவனமாக இருந்தமை தெளிவாகத் தெரிகிறது.

சொற்களை அளந்தளந்து சிக்கனமாகவும், சுவையாகவும், அடிமுடி தேடியும் கண்டறியமுடியாத கவித்துவ முதிர்ச்சியோடும், இசைமேதைகளும் போற்றும் மிகப்பெரிய இசைஞானத்தோடும் தமிழில் காவியம் பாடிய புலவன் இளங்கோவே.

அத்தகைய பேராற்றலும் மேதாவிலாசமும் உவமையில்லாக் கலைஞானமும் கொண்ட இளங்கோ,

"திங்களைப் போற்றுவும் திங்களைப் போற்றுவும்"

"ஞாயிறு போற்றுவும் ஞாயிறு போற்றுவும்"

என்று திங்கள், ஞாயிறு ஆகிய சொற்களை இருதரம் பெய்தமை பேதைமையல்லவா? என்று நீங்கள் கேட்பது கேட்கிறது.

திங்கள், ஞாயிறு, மாமழை ஆகிய சொற்களை இளங்கோ, வெறும் பொருட்பெயர்களாக மட்டும் இங்கு பயன்படுத்தவில்லை. இயற்கைநெறிக் காலத்தில் பாடப்பெற்ற இயற்கையின் நுட்பங்களையெல்லாம் நுண்மாண் நுழைபுலம் கொண்டு நுணுகி ஆராய்ந்தவன் இளங்கோ. அத்தகைய மதிநுட்பத்தினால், இயற்கையை எவ்விதம் கவிமொழியாக்கவேண்டும் என்ற சாதாரியம் அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

திங்கள், ஞாயிறு, மாமழை ஆகிய சொற்களை இளங்கோ அற்புதமான குறியீடுகளாக கையாளுகிறான். அக்குறியீடுகள், தமிழ் சிந்தனைப் பரப்பை விசாலமாக்குகின்ற ஊக்கிகளாகத் தொழிற்படுகின்றன.

காப்பியம் முழுவதையும் இந்த மூன்று குறியீடுகளே இயக்குகின்றன.

“இவை வெறும் சொற்கள் அல்ல, என் காப்பியத்தின் ஆழ அகலங்களைக் பறைசாற்றுகின்ற குறியீடுகள், அதனை வலிவுத்தவே அச்சொற்களை இருதரம் பெய்திருக்கிறேன், என் போக்கையும் நோக்கையும் புரிந்துகொள்ள இவை துணைபுரியும்” என்று இளங்கோ குறியீட்டுக்குள் நின்று கொண்டு பேசுகிறான்.

எந்தவொரு நோக்கமுமின்றி ஒரு சொல்லை இருதரம் கையாள, இளங்கோ சாதாரண ஒரு கவிஞன் அல்லன். அவன் ஒரு மகாகவி.

கண்ணகியை முதற்காண்டமாகிய புகார்க் காண்டத்தில் (சதாரண ஒரு குரும்பப் பெண்ணுக்குரிய) தன்மையோடும், இறுதிக் காண்டமாகிய வஞ்சிக் காண்டத்தில் (வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவதை ஈயும் தெய்வீகக்) கருணையோடும் படைக்கின்ற இளங்கோ, குறியீடுகளாலும் படிமங்களாலும் அதனையே படம்பிடித்துக் காட்டுகிறான்.

குறியீடு ஒன்று உருவாகும் வரை அக்குறியீட்டிற்கு கவிஞன் மட்டுமே சொந்தக்காரன். அக்குறியீடு கவிஞனை விட்டு விலகி ஒரு பிரதியாக உருவாகிய பின்னர், அக்குறியீடு அவனுக்கு மட்டுமே உரித்தான ஒரு பண்டம் அன்று. அது பொதுப்பண்டம். ஒரு குறியீடு பொதுப்பண்டம் ஆன பின்னர் அதன் பண்பும் பயனும் சுருங்கிக்கொண்டே போனால், அப்பிரதி நிலைக்காது. இளங்கோவின் குறியீடுகள் இன்றைக்கும் நிலைத்து நிற்கின்றன. இனியும் நிலைத்து நிற்கும். அதன் பண்பும் பயனும் இன்னும் இன்னும் பெருகிக்கொண்டே போகும். இதுதான் மகாகவிகளின் கவிதைகளின் சிறப்பு.

06. புகாரீக் காண்டத்தில் விரியும் பாடிமம்

**“திங்களைப் போற்றுவும் திங்களைப் போற்றுவும்
கொங்கலர் தார்ச் சென்னி குளிர்வெண்குடை போன்று இவ்
அங்கன் உலகு அளித்தலான்”**

இந்த சிந்தியல் வெண்பாவில் திங்கள் பற்றிப் பேசும் போது, “கொங்கலர் தார்ச்சென்னி குளிர்வெண்குடை” என்ற பண்பும் பயனும் விரவி வந்த உவமையை கவிஞன் முனைவக்கிறான். மகரந்தங்கள் சொரிகின்ற மாலை அணிந்த சோழனது குளிர்ச்சியான வெண்கொற்றக்குடை போன்று, இவ்வுலகிற்கு தன்மை செய்தலால் திங்களைப் போற்றுவோம் என்கிறான்.

இக்காட்சியை உற்றுநோக்கினால், உண்மையில் இதொரு படிமமாக திகழ்வதைக் காணலாம். இது, உவமையில் பிறந்த படிமம்.

கொங்கலர் தாரும், வெண்குடையும் குளிர்மை மிக்கவை. மங்கலகரமானவை. மேலும், இப்படிமக் காட்சி அடங்கிப்போகும் பெண்மைக் குணத்திற்கு மிகவும் கச்சிதமாகப் பொருந்தி நிற்கிறது.

பூவும் வெண்குடையும் விரிகின்ற இந்தக் காட்சியில், கோபத்திற்கு இடமில்லை. எதிர்ப்புக் குரலுக்கு இடமில்லை. புரட்சிக்கோ புகழ்பத்திற்கோ இடமில்லை.

அழகும் மௌனமும் பொறுமையும் அன்பும் கலையும் விளையாடும் மகரந்த மண்டபமல்லவா இக்காட்சி. இக்காட்சியின் விபரிப்புத்தான் புகாரீக் காண்டம்.

புகாரீக் காண்டத்தின் மீது இக்காட்சிப் படிமம், மல்லாந்து பருத்துக்கிடக்கிறது.

இக்காட்சிப் படிமம் ஒற்றைத் தன்மை கொண்டதல்ல. நல்ல காட்சிப் படிமங்கள் பன்முகத்தன்மை கொண்டவை.

கண்ணகி, மாதவி ஆகிய இருவருமே மகரந்த மணம் வீசும் பூமாலைகள் தான். பூமாலை, இரசிப்பதற்கும் அனுபவிப்பதற்கும் உரியது. பூமாலையின் பண்பும் பயனும் அந்தப் பூமாலையை அணிபவர்க்கே உரியது. அணிபவர்களால் அப்பூமாலைக்கு யாதொரு பயனும் இல்லை. இன்பமும் திருப்தியும் நுகர்பவர்க்கே அல்லாமல் பூமாலைக்கு இல்லை.

இதை ஆழ்ந்து சிந்தித்தால், இதொரு ஆணாதிக்க சிந்தனை என்பது தெரியவரும். இரு பெண்களை மணந்து இன்பம் அனுபவித்து விட்டு, அவர்கள் இருவரையுமே தவிக்கவிட்டு, தனிக்கவிட்டு நீங்கிச் செல்வதென்பது, ஆணாதிக்கத்தின் வெளிப்பாடுதானே.

இத்தகையதொரு கொடூரமான ஆணாதிக்க சிந்தனையின் குறுக்குவெட்டுத் தோற்றமாகவும் புகார்க் காண்டத்தைக் கொள்ளலாம்.

இத்தகைய ஆணாதிக்க ஏகாதிபத்தியத்தை ஒரு பெண் எவ்வாறு உடைத்தெறிந்தாள் என்ற நுட்பமுறைமையை கூறுவதுதான் மதுரைக் காண்டம்.

ஆண்களின் அடக்குமுறை ஆணாதிக்க மேலாண்மையை “கொங்கலர் தார்” என்ற குறியீட்டின் மூலம் வெளிப்படுத்தும் இளங்கோ, அதிலிருந்து விடுதலை பெறும் வழிமுறையை நோக்கி நகர்வதனை, “வெண்குடை” என்ற குறியீட்டின் மூலம் உணர்த்துகின்றார்.

முழுக்காட்சியும் படிமமாக விரிய, அதற்குள் இருக்கும் குறியீடு ஒவ்வொன்றும் வீரியத்தொடு மேற்கிளம்பி, கவித்துவத்தின் உச்சத்தைத் தொட்டு விளையாடுவதனைக் காணலாம்.

வெண்கொற்றக் குடை ஒவ்வொரு நாட்டினதும் பிரதான சின்னம். இக்கவிதையில் அதொரு முக்கிய குறியீடு.

இக்குறியீடு இங்கு என்ன செய்கிறதென்றால், தனியொரு பெண்ணான கண்ணகியை, அடையாளப்படுத்தும் முக்கிய பணியைச் செய்கிறது. தன் நாட்டு மக்களை தன் தண்ணிமூலால் காக்கும் குளிர்ச்சி பொருந்திய வெண்கொற்றக் குடை போன்று, தன் கற்பென்ற அருங்குணத்தால் (கணவன் பிரிந்த

வேளையிலும்) தன்னையே தான் காத்த (கற்புத் திறம் பூண்ட) கண்ணகியின் பெருங்குணத்தை இக்குறியீடு பறைசாற்றி நிற்கிறது.

நாட்டிற்கு நிழல் கொடுக்கும் குடை போன்று, தன் உடலாகிய நாட்டிற்கு உள்ளத்துப் பெருங்குணத்தால் நிழல் கொடுத்தவள் கண்ணகி.

போதிலார் திருவினாள் புகழுடை வடிவு என்றும், தீதிலா வடமீனின் திறம் இவள் திறம் என்றும், மாதரார் தொழுதேத்தும் வயங்கிய பெருங்குணத்துக் காதலாள் என்றும் கண்ணகியை அறிமுகம் செய்யும் போது இதனையே இளங்கோ குறிப்பிடுகின்றான்.

கொங்கலர் தார், குளிர்வெண்குடை ஆகிய குறியீடுகள் உணர்த்தும் (ஆணாதிக்க அடக்குமுறைக்கு அடங்கிப் போகின்ற அல்லது ஆணாதிக்கத்தை எதிர்க்கும் மனோதைரியம் அற்ற) மென்முறைத் தன்மை புசார்க் காண்டத்தில் மட்டுந்தான்.

07. மதுரைக் காண்டத்தில் விரிபும் பாடிமம்

மதுரைக் காண்டத்தில் ஆணாதிக்கத்திற்குச் சவால் விடுகின்ற அல்லது சாட்டையடி கொடுக்கின்ற வன்முறைத் தன்மையே, எரிமலையாகி கொதித்துக்கொண்டு வீராவேசத்தோடு மேலெழிச்சிகொள்கிறது.

**“ஞாயிறு போற்றுவும் ஞாயிறு போற்றுவும்
காவிரி நாடன் திகிரிபோல் பொற்கோட்டு
மேரு வலம் திரிதலான்”**

இந்த சிந்தியல் வெண்பா, மதுரைக் காண்டத்திலே கொழுந்துவிட்டெரிந்த காட்டுத்தீயின் பேரொளியை சுருக்கித் தருகின்ற அக்கினிக்குஞ்சு.

ஞாயிறு என்ற குறியீடு, ஆணாதிக்கத்திற்கு எதிரான போர்முழக்கம். ஞாயிற்றின் நிறம், குணம், தொழில் எல்லாமே திங்களில் இருந்து வேறுபட்டது, மாறுபட்டது.

ஆக, திங்களின் முரணே ஞாயிறு, அதாவது புகாரக் காண்டத்திற்கு நேரெதிரானதாகவே மதுரைக் காண்டம் காட்சி தருகிறது.

இங்கு ஞாயிறு பற்றிப் பேசும் போது “காவிரி நாடனது திகிரி போல் பொற்கோட்டு மேருவை வலம் வருதலால் ஞாயிற்றைப் போற்றுவோம்” என்கிறான் கவிஞன்.

உரையாசிரியர்கள் இதனை தொழில் பற்றிய உவமை என்பர். அதற்கு அப்பாலும் இக்கவிதைப் பற்றிச் சிந்திக்கலாம்.

சோழநாட்டின் செழிப்பிற்கும் வளத்திற்கும் காரணம் காவிரி. அந்நாட்டின் அழகும் வளமும் காவிரிதான். ஆறில்லா ஊருக்கு அழகு பாழ்.

காவிரிக்கு அடங்கி நடக்கவும் தெரியும். அடக்கு முறையை உடைத்தெறிந்துகொண்டு பெருக்கெடுத்துப் பாயவும் தெரியும்.

அடங்கி நடந்தால் பொறுமை. பொறுமையின் எல்லையைக் கடந்து, கட்டுடைத்துக் கொண்டு பிரவாகித்தால் புரட்சி.

மதுரைக் காண்டத்தில் மாதவி பொறுமையின் இலக்கண மாகினாள். கண்ணகி புரட்சிக்கு இலக்கணமாகினாள்.

புகாரக் காண்டத்தில் கண்ணகி வாய் திறக்கவே இல்லை.

தேவந்திக்கு தான் கண்ட கனவின் திறமுரைத்தலும், அவள் காமவேள் கோட்டம் சென்று தொழுதால் கணவனோடு இன்புறலாம் என்று கூற அதற்குக் கண்ணகி “பீடன்று” என்று கூறுதலும், பின்னர் கண்ணகி கோவலனோடு மதுரைக்கு செல்லும்போது கண்ணகி மதுரை மூதூர் யாதென வினவுதலும் ஆகிய ஓரிரை இடங்களைத் தவிர, வேறு இடங்களில் அவள் மௌனமே காத்தாள்.

அதுவும் மிகமிகச் சுருக்கமான வார்த்தைப் பிரயோகங்களே. அவற்றிலும் சுடுசொற்களைக் காணமுடியவில்லை. இரக்கவுணர்வு மிக்க, அன்பான, மென்மையான வார்த்தைகளையே அவள் அதிகம் பேசினாள்.

ஆனால், மதுரைக் காண்டத்தில் நிலமை முற்றிலும் தலைகீழாக மாறிவிடுகிறது. அடங்கி நடந்த காவிரி, பெருக்கெடுக்கத் தொடங்கிவிடுகின்றது. சீற்றமும் அக்கினிச் சொற்களும் இடியும் மின்னலுமே இங்கு மிகுதி.

சோழனின் திகிரி போன்று அதாவது ஆணைச்சக்கரம் போன்று அதிகாரபலம் மிக்கவளானாள் கண்ணகி.

இங்கு ஆணைச்சக்கரத்தை கண்ணகிக்கு குறியீடாய் அமைத்த இளங்கோவின் மேதாவிலாசத்தை என்னவென்பது?

மதுரைக் காண்டத்தில் ஆணைச்சக்கரமாய் எழுந்தாள் கண்ணகி. ஆணாதிக்க மேலாண்மைக் கருத்தியலை உடைத்து சக்துநூறாக்கும் குறியீடல்லவா இந்த ஆணைச்சக்கரம்.

“காவிரியை உடைய சோழனது ஆணைச்சக்கரம் போன்று பொன்மயமான சிகரங்களை உடைய மகாமேருமலையை வலம் வருவதால், ஞாயிற்றைப் போற்றுவோம்” என்கிறான் கவிஞன்.

இவ்விடத்தில், ஆணைச்சக்கரத்தை ஏன் கொண்டுவர வேண்டும் என்ற கேள்வி எழுவதைத் தவிர்க்கமுடியவில்லை. இக்கவிதையில், ஆணைச்சக்கரத்தின் வகிபாகம் என்ன? அது இங்கு என்ன செய்கிறது?

திங்கள் பற்றிப் பேசும் போதும், மழை பற்றிப் பேசும் போதும் குளிர்ச்சி என்று குறிப்பிடும் புலவன், ஞாயிறுப் பற்றிப் பேசும்போது மறந்துங்கூட குளிர்ச்சியை கூறினான் இல்லை.

அதாவது, இதன் அர்த்தம் மதுரைக் காண்டத்தில் ஒரு சிறிதளவேனும் குளிர்ச்சிக்கு இடமில்லை என்பதாகும்.

மதுரைக் காண்டம் கூரியவெப்பத்தாலும் சிவப்பு நிறத்தாலும் உயிரூட்டப்பட்டது. மாறாக, புகாரக் காண்டம் திங்களின் குளிர்ச்சியாலும் வெண்மையாலும் உயிரூட்டப்பட்டது.

மேலுள்ள கவிதைக்கு, இவ்விடத்தில் நேரடிப்பொருளை மட்டும் நோக்குதல் தவறு. சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் உணர்த்தும் ஆழ்ந்த பொருளை

கட்டுடைத்து கண்டறியவேண்டும். அந்த சொற்களின் வழியே சென்று, அவை இங்கே என்ன செய்கின்றன என்பதை ஆராய்ந்தறிதல் அவசியம். வெறுமனே பதவுரை, பொழிப்புரையோடு பள்ளிக்கூடப் படிப்பைப்போல இலக்கிய வெளிச்சத்தைக் குறுக்கிவிடக் கூடாது.

சொற்களின் ஊடே ஊடுருவி அதன் நீள உயரங்களையும் ஆழ அகலங்களையும் அவற்றின் நிறபேதங்களையும் வர்க்கபேதங்களையும் துருவித்துருவி ஆராய்தல் வேண்டும். அப்போது தான் அதன் அரசியல் முக்கியத்துவத்தை நாம் அறியமுடியும். ஒவ்வொரு சொல்லுக்குப் பின்னாலும் ஒவ்வொரு அரசியல் இருக்கிறது.

மகரிட் என்பவர் வரைந்த ஓவியங்களில் ஒன்று கடிகாரமாகும். இவர் கடிகாரத்தை வரைந்துவிட்டு, அதன் கீழே காற்று என்று எழுதியிருந்தார். கடிகாரத்தை காற்று என்று கருதினாரோ? அல்லது காற்றை கடிகாரமாகக் கண்டாரோ? அல்லது இரண்டுக்கும் இடையே ஐக்கியப்பட்டு நிற்கும் ஒற்றுமையை சொல்லவந்தாரோ? சிந்தனைக்கு விருந்தளிக்கும் ஓவியம் அது.

உண்மையில் இந்தப் பிரதி, இறுதியான அர்த்தம் பற்றிய ரகசியத்தை தன்னுள் மறைத்தே வைத்திருக்கிறது. சிலப்பதிகாரப் பிரதியையும் இந்த ஓவியப் பிரதியாகவே நாம் பார்க்கிறோம்.

இங்கு, “ஆகைச்சக்கரம்” மிக முக்கியமான குறியீடு.

ஒரு சாதாரண வணிககுலப் பெண்ணுக்கு ஆகைச்சக்கரத்தை குறியீடாக்கியதன் நோக்கம், வணிககுல வர்க்கத்தின் எழிச்சியை உணர்த்தவே.

அதுவும் பேரரசின் சின்னமான ஆகைச்சக்கரத்தைக் கொண்டே, அரச அதிகாரத்தை உடைத்தெறிய முற்படும் இளங்கோவின் கவித்துவம் என்பது, ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குரியது.

முடி, முரசு, கொடி முதலாகச் சொல்லப்படுகின்ற இருபத்தொரு அரச சின்னங்கள் இருப்பினும், அவற்றையெல்லாம் விட்டுவிட்டு இளங்கோ

ஆணைச்சக்கரத்தை இங்கே கொண்டு வந்ததன் நோக்கத்தை புரிந்து கொள்ளவேண்டும். அந்தளவிற்கு ஆணைச்சக்கரம் இங்கு முக்கியம் பெறுகின்றது.

ஞாயிறு (அதாவது ஞாயிற்றின் வெம்மையோடு விளங்கும் கண்ணகி), மகாமேருமலையை வலம் வரும் திகிரி போன்றது (போன்றவள்) என்பது, இங்கு கண்ணகியின் வல்லமையையும் எழிச்சியையும் எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைகிறது.

அதாவது, ஆணாதிக்க சமூகத்தை சம்மட்டியால் அடித்துதைத்துக் கொண்டு, சுட்டெரிக்கும் சூரிய சீற்றத்தோடும், ஆணைச்சக்கரத்தின் அரச அதிகாரத்தோடும் கண்ணகி மேலெழுப்போகிறாள் என்பதை முரசறைந்து தெரிவிக்கிறது இப்படிமக்காட்சி.

அதாவது, புகார்ப் காண்டத்தில் மலர்மாலையாக இருந்தவள், மதுரைக் காண்டத்தில் காவிரியாகி பொங்கிப் பிரவாகிக்கிறாள்.

புகார்ப் காண்டத்தில் வெண்கொற்றக் குடையாக இருந்து, ஆணாதிக்க அடக்குமுறையைப் பொறுத்துக்கொண்டு, தனக்குதானே நிழல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த கண்ணகி, மதுரைக் காண்டத்தில் ஆணைச்சக்கரமாக மாறி அதிகாரத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொள்கிறாள்.

ஆணைச்சக்கரம் ஒரு நாட்டின் மிகமுக்கியமான அதியுயர் சின்னம். சக்கரவர்த்தியின் குறியீடு. ஒரு நாட்டினதும் அதை ஆளும் சக்கரவர்த்தியினதும் பலத்தையும் வளத்தையும் காட்டும் அதிகாரசக்தி.

இவற்றையெல்லாம் கருத்தில் கொண்ட இளங்கோ, ஆணைச் சக்கரத்தைப் பொருத்தமான இடத்தில் பொருத்தமான முறையில் வைத்து பெரும் வெற்றிபெற்று விடுகிறான்.

08. கண்ணகியின் தனிச்சிலம்பு

கையில் ஒற்றைச் சிலம்புடன், பாண்டியனோடு வழக்குரைக்க வரும் கண்ணகியை, இளங்கோ காட்சிப்படுத்தும் விதம் தனித்துவமானது.

**“செற்றனள் போலும் செயிர்த்தனள் போலும்
பொற்றொழில் சிலம்பொன்று ஏந்திய கையள்”**

என்று, பாண்டியனிடம் வாயிற்காவலன் போய் கண்ணகியின் தோற்றத்தை விபரிக்கிறான். ஆனால்,

**“இறைமுறை பிழைத்தோன் வாயிலோயே
இணையரிச் சிலம்பொன்று ஏந்திய கையள்”**

என்றுதான், கண்ணகி வாயிற்காவலனிடம் இடித்துரைக்கிறாள். வாயிற்காவலன் இந்த இடித்துரைப்பை உட்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

அவன் கண்ணகியின் வெளித்தோற்றத்திலேதான் உள்ளத்தைப் பறிகொடுக்கிறான். அதனால்தான், அவன் பாண்டியன் முன்னிலையில் கண்ணகியை கொற்றவை, பிடாரி, பத்திரகாளி, காளி, தூர்க்கை என்றெல்லாம் வர்ணிக்கிறான்.

பாண்டியன் இறைமுறை பிழைத்துவிட்டான், அதற்கு நீதி வேண்டி வந்திருக்கிறேன், இணையரிச் சிலம்பை கையிலே ஏந்தியிருக்கிறேன் என்கிறாள் கண்ணகி.

“இணை அரிச் சிலம்பொன்று ஏந்திய கையள்” என்ற அடி, மதுரைக் காண்டத்தின் அச்சாணிகளில் ஒன்று.

பரல்களை உடைய இரண்டு சிலம்பினுள் ஒன்றினை ஏந்திய கையையுடையவள் என்பது இதன் ஒரு கருத்து.

பாண்டியனே, இது நீ கோவலனிடத்தில் கொண்ட சிலம்பிற்கு இணையான சிலம்பு என்பது இதன் இன்னொரு கருத்து.

“சிலம்பொன்று ஏந்திய கையள்” என்று, கண்ணகி தான் ஒரு சிலம்பை ஏந்தி வந்திருப்பதை காட்சியாலும் சொல்லாலும் மிகத்தெளிவாகச் சொல்லிவிடுகிறாள். “சிலம்பொன்று” என்று, கண்ணகி அழுத்திக்கூறும் போதே, “இணையரி” என்பது மற்றைய சிலம்பைப் பற்றி மட்டும் பேசவில்லை என்பது தெளிவாகிறது.

தன் கையில் உள்ள சிலம்பைக் கூறி, கோவலன் விற்கக்கொண்டு வந்த மற்றைய சிலம்பை நினைவூட்டுவது, கண்ணகியின் நோக்கமாகத் தெரியவில்லை.

மேலும், கண்ணகி கோவலனைப் போல விற்பதற்காக சிலம்பைத் தூக்கிக்கொண்டு வரவில்லை. பாண்டிய மன்னனிடம் நீதி கேட்பதற்காக கையில் சிலம்பேந்தி வந்திருக்கிறாள். இப்போது கண்ணகி, சாதாரண ஒரு பெண்ணுமல்லள்.

அதாவது புகார்க் காண்டத்துப் பெண்ணல்லள். சூரியனோடு உரையாடவல்ல ஆற்றல் பெற்று வளர்ந்துவிட்ட மாபெரும் வீரப்பெண். கையில் உள்ள தன் சிலம்பை, ஒப்பில்லாத ஒரு பேராயுதமாகப் பாண்டியன் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்று நோக்கமே, வீரப் பெண்ணாக வளர்ந்துவிட்ட கண்ணகிக்குள்ளே இருந்திருக்கிறது.

“சிலம்பின் வென்ற சேயிகழை” என்று இளங்கோ இதனை உறுதி செய்கிறான்.

“இணையரிச் சிலம்பொன்று ஏந்தியகை” என்று கண்ணகி கூற, அதனை “பொற்றொழில் சிலம்பொன்று ஏந்தியகை” என்று மாற்றி விடுகிறான் வாயிற்காவலன்.

“பொற்றொழில்” என்பதற்கும், “இணையரி” என்பதற்கும் மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும் இடையிலான வித்தியாசமுண்டு. இந்த நுண்மையான நுட்பத்தை உரையாசிரியர்களும் கோட்டை விட்டுவிட்டார்கள்.

“அரி” என்பதற்கு சதாவதானி நா.கதிரைவேறிள்ளையவர்கள், தன்னுடைய அகராதியில் அறுபத்தேழு பொருள் உண்டென்பர். அவற்றுள்,

சந்திரன், சூரியன், மழை, சக்கரம், சிலம்பு, சிலம்பின் பரல் என்பன இங்கு முக்கியமானவை.

“இணையரி” என்பது வினைத்தொகை. அது முக்காலத்தையும் உணர்த்தி நிற்கும் ஆற்றலுடையது.

கண்ணகி, சிலம்பின் மூலமாகப் பின்வருமாறு பேசுகிறாள்.

புகாரீக் காண்டத்தில் கண்ணகியாகிய நான் திங்களாகக் காட்சியளித்தேன். (இணைந்த திங்கள்).

இக்காண்டத்தில் (மதுரைக் காண்டத்தில்) சூரியனாகவும் ஆகைச் சக்கரமாகவும் காட்சி தருகிறேன். (இணைகின்ற சூரியன், இணைகின்ற ஆகைச்சக்கரம்).

(கண்ணகியின் தனிச்சிலம்பை ஆகைச்சக்கரமாக அடையாளப் படுத்தும் போது, அவள் ஒர் ஈடிகையில்லாத சக்கரவர்த்தியாகத் தெரிவதையும் அடையாளம் கண்டுகொள்ள வேண்டியது அவசியம்.)

அடுத்து வரும் வஞ்சிக் காண்டத்தில் நான் மழையாகக் காட்சி தருவேன். (இணையும் மாமழை) என்கிறாள் கண்ணகி.

அதாவது, புகாரில் திங்களாகவும், மதுரையில் சூரியனாகவும், வஞ்சியில் மழையாகவும் விளங்குகின்ற நான், இப்போது ஒற்றைச் சிலம்பொன்று ஏந்திய கையோடு நிற்கிறேன் என்கிறாள்.

இக்கணத்தில் ஒற்றைச்சிலம்பு எமக்குத் தெரியவில்லை. ஒப்பில்லாத ஆகைச்சக்கரத்தோடு நிமிர்ந்து நிற்கும் கண்ணகியின் தோற்றமே எமக்குத் தெரிகின்றது.

**“மெய்யிற் பொடியும் விரிந்த கருங்குழலும்
கையில் தனிச்சிலம்பும் கண்ணீரும் – வையைக்கோன்
கண்டளவே தோற்றான்”**

இவ்வெண்பா அக்காட்சியை எம் கண்முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்தி விடுகிறது.

இங்கும் இளங்கோ பொற்றொழில் சிலம்பு என்று கூறாமல், தனிச்சிலம்பு என்று கூறுவதைக் காண்க. (தனிச்சிலம்பு - தனித்து விளங்கும் சிலம்பு, உவமையில்லாச் சிலம்பு)

மேனி எங்கும் புழுதிப்படலம் படர்ந்திருக்கிறது. அதன்மேல், கருங்கூந்தல் விரிந்திருக்கிறது. கையிலே தனிச்சிலம்பு இருக்கிறது. கண்களில் கண்ணீர் வடிகிறது. இது கண்ணகியின் தோற்றம்.

இப்பாடல் கண்ணகியின் தோற்றத்தை மட்டும் கூறவில்லை. இவ்வுலகையும் வர்ணிக்கிறது.

வானமெங்கும் நீலநிறம் புழுதியாகப் படிந்திருக்கிறது. கருங்கூந்தல் விரித்தாற் போல மேகக்கூட்டங்கள் தென்படுகின்றன. இவற்றுக்கு நடுவே, தனிச்சிலம்பாய் வானத்தின் உச்சியிலே சுட்டெரிக்கும் சூரியன் கணன்று கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய ஒளிகற்றைகள், வெளிச்ச வெள்ளமாக பாய்ந்து ஓடுகின்றன.

தனிச்சிலம்பு, வடிவத்திலும் நிறத்திலும் சூரியனாகவே காட்சி தருகின்றது.

இக்காட்சியை இன்னும் ஆழ்ந்து நோக்குகிற பொழுதுதான், தீப்பிழம்பாய், தனிச்சிலம்பாய் கொழுந்துவிட்டு எரிந்து கொண்டிருக்கும் சூரியன் ஆகைச்சக்கரமாய் அதிகாரம் செலுத்துவதைக் காணமுடியும்.

கண்ணகியின் கையில் உள்ளது, வெறும் சிலம்பல்ல. வெறும் சிலம்பிற்கு ஆட்சி அதிகாரம் ஏதுமில்லை.

ஆட்சி அதிகாரம் உடைய சிலம்பை கண்ணகியின் கையில் உள்ள சிலம்பு.

அதிகாரம் என்ற ஆட்சிமொழிச் சொல்லாடலை, சிலம்போடு இணைத்த இளங்கோ, அதன் மூலமாக எத்தனையோ விடயங்களைச் சொல்லிவிடுகிறான்.

ஆட்சி அதிகாரம் உடைய ஆணைச்சக்கரமே கண்ணகியின் தனிச்சிலம்பாகக் காட்சியளிக்கிறது.

ஆணைச்சக்கரத்திற்கு இருக்கும் அனைத்து அதிகாரமும் கண்ணகியின் கையில் உள்ள சிலம்பிற்கும் இருக்கிறது. இதுதான் சிலப்பதிகாரம்.

சிலப்பதிகாரம் என்ற காப்பியத் தலைப்பையே, இவ்வாறு குறியீட்டுத் தன்னை உடையதாய் இளங்கோ அமைத்து வைத்திருக்கிறான்.

பிரபஞ்சமே கண்ணகியின் தோற்றமாயும், அவள் கையில் எடுத்து தூக்கி உயர்த்தும் தனிச்சிலம்பே சூரியனாயும் இங்கு காட்சி தருகிறது.

கண்ணகியின் சூரியனாகிய ஆணைச்சக்கரமே பாண்டியனைச் சுட்டு வீழ்த்தியது.

இவ்வாறு, பாண்டியனின் வீழ்ச்சியை, “தாழ்ந்த குடையன், தளர்ந்த செங்கோலன்” என்று இளங்கோ பலவிதமாகப் பதிவு செய்கிறான்.

ஒற்றைச்சிலம்பாகிய ஆணைச்சக்கரத்தை கண்ணகி உயர்த்திய உடனேயே, அதற்கு எதிர் நிற்க முடியாமல் பாண்டியனின் செங்கோலும் வெண்குடையும் வீழ்ந்துவிடுகின்றன.

இளங்கோ இங்கே எல்லா விடயங்களையும் வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை. தான் சொல்ல வந்த எல்லாவற்றையும் விளக்கமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது கவிஞனுக்குரிய வேலையுமன்று.

09. சிலம்பில் நவீன சிந்தனை

உவமை, உருவகம், குறியீடு, படிமம் முதலானவற்றின் ஊடாகவே, சிறந்தவொரு கவிஞன் தான் சொல்ல வந்ததைச் சொல்லமுடித்து விடுவான். இளங்கோவைப் பொறுத்தவரை அவன் காவியக் கதையை நீட்டி நிமிர்த்தி முழங்கியவன் அல்லன். ஓடவேண்டிய இடத்தில் ஓடியும், ஆடவேண்டிய இடத்தில் ஆடியும், பாடவேண்டிய இடத்தில் பாடியும், நிற்கவேண்டிய இடத்தில் நின்றுத் தன் கவித்திற்கு அழகு சேர்த்தவன் அவன்.

தமிழ் இலக்கிய மரபை மட்டுமல்லாமல், தமிழ் மரபு வழிப்பட்ட சிந்தனை முறைமையையும் தலைகீழாகப் புரட்டிப் போட்டவன் இளங்கோ. தனிப்பாடல் மரபின் அடித்தளத்தில் இருந்து, நிமிர்ந்து மேலெழுந்த பிரமாண்டமான கோபுரத்தை அவன் கட்டியெழுப்பினான். தனித்தனியே பிரிந்து வேறுபட்டு நின்ற சோழ நாடு, பாண்டி நாடு, சேர நாடு ஆகிய தமிழர்களது மூன்று நாடுகளையும் முதன்முதலில் ஒருங்கிணைத்து, தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் ஆதாரசுருதியை மேற்கிளப்பிய தமிழ்நாட்டின் முதலாவது சிந்தனாவாதி அவன்தான். எனவேதான், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில், மகாகவிகளின் வரிசையில் அவன் முதலிடத்தில் நிற்கிறான். மூன்று நாடு, முத்தமிழ், மூன்று காண்டம், மூன்று முக்கிய பாத்திரங்கள், முப்பெரும் உண்மைகள் என்று எல்லாவற்றையும் ஒன்றிணைத்து மகிழ்ந்தவன் அவன்.

இத்தனை சிறப்புக்களையும் விட திங்கள், ஞாயிறு, மாமழை என்ற அவனது முப்பெரும் குறியீடுகளை இலக்கிய உலகில் அவனுக்கு பெரும் புகழ் தரவல்லன. இவை என்றுமே அழியாக் குறியீடுகள். சாகா வரம் பெற்ற கவித்துவக் குறியீடுகள். தமிழிலக்கியக் குறியீட்டியலின் பெருமையை அகில உலகிற்கும் பறைசாற்றும் முப்பெரும் குறியீடுகள் இவை. குறியீட்டியலிலேயே காப்புப் பாடிய முதலாவது உலகக்கவிஞன் இளங்கோவாகத்தான் இருக்கமுடியும்.

ஆணாதிக்க தந்தைவழிக் கட்டமைப்பில் இருந்து அல்லது மேலாதிக்கம் கொண்ட ஆண் சொல்லாடலில் இருந்து பெண்களை வெளிக்கொணர முதன்முதலில் சிந்தித்த சிந்தனாவாதியும் இளங்கோதான்.

உலகச்சிந்தனையரங்கு இது பற்றி சிந்திக்கத் தொடங்க முன்னரே, தமிழ்ச்சிந்தனையரங்கு இது பற்றிச் சிந்தித்திருக்கிறது. ஆழ்ந்து நோக்கின, இன்றைய பெண்ணியவாதிகளுக்கெல்லாம், பெண்களைச் சூரியனாக நிலைநிறுத்த முனைந்த மதுரைக் காண்டமே முன்னோடி என்பதில் உள்ளளவும் ஐயமில்லை.

பெண்களை கீழ்நிலைப் பட்டவர்களாக அல்லது புறமொதுக்கப் பட்டவர்களாக கருதும் கருத்துநிலை கொண்ட தமிழ்ச்சமூகச் சூழலில்தான், சிலப்பதிகார மதுரைக் காண்டத்தின் உற்பத்தி நிகழ்ந்திருக்கிறது. ஆண்மைத் தன்மை என்பதற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள வலிமையானது என்ற மதிப்பீட்டிற்கு விழுந்த பேரிடியாகவும் இதனைக் கருதலாம். ஆண்களால் உருவாக்கப்பட்டு, அவர்களை அதிகாரத்தில் வைத்திருப்பதற்காக அவர்களாலேயே பயன்படுத்தப்பட்டு, நியாயப்படுத்தும் மிகைச்சொல்லாடலை சூரியக் குறியீட்டின் மூலம் மதுரைக் காண்டம் தகர்த்தெரிய முனைந்தது.

அதிகாரமும் அறிவும் அடிப்படையில் உறவுகொண்டுள்ளன. ஏகாதிபத்தியவாதிகள், இனவெறியர்கள், சாதிவெறியர்கள் மட்டுமல்லாமல், பால்மேலாதிக்க வாதிகளும் இந்த உறவினை அடிப்படையாகக் கொண்டே அடக்குமுறைகளை கட்டவிழ்த்து விடுகிறார்கள். அதிகாரமும் அறிவுநிலைப்பட்ட மேலாண்மையும் தங்களுக்கு இருப்பதால், தங்களை ஆள்வோராகவே இவர்கள் கருதுகிறார்கள். இவர்கள், தங்களால் அடக்கி ஆளப்படுகின்றவர்களுக்கு கீழ்நிலைப் பட்டவர்கள் அல்லது விலக்கப்பட்டவர்கள் என்ற முத்திரை குத்தி, தமது சொல்லாடலிலிருந்து விலக்கி வைத்துவிடுகிறார்கள்.

அறிவியலைப் பற்றி நன்கு தெரிந்த ஒருவர், அதைப் பற்றிக் கூறும் போது, சொல்பவர் விடயம் தெரிந்தவர் என்றும், கேட்பவர் அதனை ஒப்புக்கொள்பவராகவும் இருக்கிறார். ஒரு இடத்திற்கு எப்படி போவது? என்று ஒருவர் கேட்கும் போது, கேள்வி கேட்பவர், முன்னிலையில் உள்ளவரை விடயம் தெரிந்தவராகக் கருகிறார். முன்னிலையில் நிற்பவர் பெரியவராகி விடுகிறார். இந்நிலையில், முன்னிலையில் விடயம் தெரிந்தவராக நிற்பவர், அதிகாரத்தை

கையில் எடுப்பவராகவோ அல்லது கொடுப்பவராகவோ இருக்கிறார். இதைப் புகார்க் காண்டத்தோடு பொருத்திப் பார்க்கும் போதுதான், பால்மேலாதிக்க வாதம் தமிழ்ச்சூழலில் எவ்வாறு வேரூன்றி இருந்தது என்பது தெரியவரும்.

“மதுரை மூதூர் யாதோ?” என்று, கண்ணகி கோவலனிடம் வினவும் போது, கோவலன் விடயம் தெரிந்தவனாகிறான். அதாவது, விடய அறிவும் அதிகாரமும் உடையவனாகக் கோவலன் கட்டமைக்கப்படுகிறான். இந்தப் பால்மேலாதிக்கவாதம் புகார்க் காண்டத்தில் வியாபித்து இருக்கிறது.

தன்னை, பெண்ணின் மென்மையான பிம்பத்தின் மீது திணிப்பதன் மூலம், தனது கற்பனைக் கனவுகளையும் ஆசை அழுத்தங்களையும் மொழி ஆளுமை வழியே ஆண்கள் வாழ்ந்து பார்த்துவிடக்கூடிய ஒரு குறியீட்டு ஒழுங்கமைப்பால் கட்டுண்டு இருக்கிறாள் பெண். இதில் பெண் அர்த்தத்தை உருவாக்குபவளாக இல்லாமல், அர்த்தம் சுமப்பவளாக அவளுடைய இடத்தில் கட்டிப்போடப் பட்டிருக்கிறாள். (பின் அமைப்பியல், மிகச் சுருக்கமான அறிமுகம்)

கண்ணகி, மாதவி ஆகிய இருவருமே இவ்வாறு புகார்க் காண்டத்தில் கட்டிப்போடப் பட்டவர்கள்தான். இவ்வாறு, எல்லாவிதத்திலும் கண்டுண்ட நிலையைத்தான், திங்கள் என்ற குறியீடு உணர்ந்தி நிற்கிறது. திங்கள் என்ற குறியீட்டை உளவியல் ரீதியில் சிந்தித்தால், கண்ணகியின் உள்ளத்தில் உருவான வருக்கங்களையும் துன்பதுயரங்களையும் காயங்களையும் கண்டறியமுடியும். கோவலன், கண்ணகியைப் பார்த்து, “எழுகென எழுந்தாய், என் செய்தனை?” என்று வினவ, அதற்கு அவள் கூறிய பதில் இவ்விடத்தில் மனங்கொள்ளத் தக்கது.

“அறவோர்க்கு அளித்தல், துறவிகளை எதிர்கொள்ளல், விருந்தினரை வரவேற்றல் முதலாய (நான் விரும்புகின்ற) விழுமியங்களை எல்லாம் இழந்தேன். உன் அன்புத் தாயும், உன் புகழ் மிக்க தந்தையும் (நீர் என்னை விட்டு நீங்கிச் சென்ற மனத்துயரை மறைத்துக் கொண்டு) நான் அவர்கள் முன் நிற்க, அதனை உணர்ந்த அவர்கள் உள்ளத்தன்போடு என்னைப் பாராட்ட, நான்

என் மனவேதனைகளையும் துன்பதுயரங்களையும் கூறுவது போன்ற எனது உண்மையில்லாச் சிரிப்பை செயற்கையாகச் சொரிவேன். அவர்கள் மனம் நோவர். அவ்வாறு, அவர்கள் மனம் நோகும் வண்ணம், பெரியோர் போற்றா ஒழுக்கம் புரிந்தீர்." என்பது கண்ணகியின் பதில்.

இங்கு, கண்ணகியின் உள்ளம் உலைக்களத்து மெழுகாய் உருகுகிறது.

தான் விரும்பிய ஒரு நல்ல காரியத்தை (எல்லா வசதிகள் இருந்தும்) செய்யாது விடுத்தல், மனவேதனையை மறைத்து மற்றவர் முன் போலியாய்ச் சிரித்தல் என்பன ஒரு பெண்ணுக்கு கொலைத் தண்டனையை விட மேலானவை. இரவில் சந்திரன் பிரகாசித்தாலும், பகலில் அதன் நிலை இதுதான்.

ஆணாதிக்கக் கலாசாரத்தின் நிறுவன மயப்படுத்தப்பட்ட இன்னொரு வடிவந்தான் அரசு. அதிகாரம் செலுத்துதல் அல்லது அடக்கி ஒடுக்குதல் என்பதுதான் அரசு என்பதில் மேலெழுகின்ற முக்கிய விடயம். படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண் ஆகிய ஆறு தூண்களில் எழுந்து நிற்பது அரசு. அதாவது, எல்லாப் பலமும் வளமும் பொருந்தியிருப்பது அது.

ஆணாதிக்கக் கலாசாரத்தில் பால்மேல்நிலை செல்வாக்குச் செலுத்த, அரசில் வர்க்கநிலை செல்வாக்குச் செலுத்தும். அரசு வர்க்கம் மேல்நிலை உடையதாகவும், ஏனைய வர்க்கங்கள் கீழ்நிலை உடையதாகவும் மிகப்பெரியதொரு மாயத்தோற்றம் கட்டியெழுப்பப்படும். இந்த மேல்நிலைவாத மாயத்தோற்ற ஊடாட்ட வெளியில், அதிகாரமும் அறிவும் மாயக்குதிரை வேகத்தில் பயணிக்கும். பொருளாதாரக் கட்டமைப்பும், சட்டதிட்ட ஒழுங்கு நியதிகளும் மேல்நிலை வர்க்கத்திற்கு சார்புடையதாக (வெளியில் தெரியா வண்ணம்) உள்ளக ரீதியான கட்டுமானம் பெற்றிருக்கும். இத்தகயதொரு பின்னணியில் நின்று கொண்டுதான் கோவலனின் கொலைக் குற்றத்தை அணுக வேண்டும்.

செய்யாத ஒரு குற்றம் அவன் மீது சோடிக்கப்படுகிறது. இதற்கு அரசும் அரச அதிகாரமும் துணைபோகின்றன. சரி பிழை ஆராயாமல், சட்டதிட்டத்தை சீர்தூக்கிப் பாராமல் தீர்ப்பு வழங்கப்படுகிறது. இந்தத்தவறு நிகழ்வதற்கு பாண்டியனின் குடும்பச் சூழ்நிலையும், அதனால் விழைந்த உள்ளக்குழம்புமுமே காரணமாகின்றன. இதனை புரிந்து கொள்ள உளவியலறிவு தேவை.

***கூடல் மகளிர் ஆடல் தோற்றமும்
பாடல் பகுதியும் பண்ணின் பயங்களும்**

**காவலன் உள்ளம் கவர்ந்தன என்று தன்
ஊடல் உள்ளம் கரந்து ஒளித்துத்**

**தலைநோய் வருத்தம் தன் மேல் இட்டு
குலமுதல் தேவி கூடாது ஏகினள்"**

கூடல் மகளிர் தோற்றம், தன் நாயகன் உள்ளத்தை கவர்ந்தது எனக் கருதி, பாண்டிமாதேவி ஊடல் கொண்டு, தலைநோய் என்று கூறி, ஆடல் மண்டபத்தை விட்டு நீங்கி அந்தப்புரம் செல்கிறாள். ஆடலிலும் பாடலிலும் உள்ளம் இழந்திருந்த பாண்டியன், தன் சூழ்விருந்த மந்திரிமாரை விட்டு, மனைவி பின்னே மனம் உடைந்தவண்ணம் ஓடுகிறான். அவ்வேளை, காவலரை மந்திரித்தால் மயக்கம் அடையச் செய்துவிட்டு, உள்ளே புகுந்தான் அரசவைப் பொற்கொல்லன். "அரசே, தங்கள் அரண்மனையில் சிலம்பு கவர்ந்த கள்ளன், என் சிறுகுடலின்கண் உள்ளான்" என்று, ஏதுமறியா காவலனின் நிலை குறித்து அரசனிடம் முறையிடுகின்றான். அரசன், தன் மனைவியின் ஊடலைப் போக்க நினைத்து, மறுகணமே தீர்ப்பு வழங்கிவிடுகிறான்.

*கொன்றச் சிலம்பு கொணர்க ஈங்கு"

இது பாண்டிய மன்னனின் தீர்ப்பு. ஆராய்து பாராமல் அவசரத்திலும் மனக்குழப்பத்திலும் கூறிய தீர்ப்பு. இது அரச அதிகாரத்தினது அடக்குமுறையின் ஒரு வடிவம். வழக்கு முடிந்த பிறகுதான் தீர்ப்பு வழங்கமுடியும்.

ஆனால், இங்கு தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட பின்னரே வழக்கு நடைபெறுகிறது. ஓர் அரசின் கொடுங்கோன்மை, குடிமக்களது வாழ்வியலை அதன் ஆணியேர் வரை சென்று உலுப்பி சின்னாபின்னப்படுத்தக் கூடியது என்பதற்கு கோவலனின் குடும்பம் நல்லதொரு சான்று. கணவனின் கொலையைப் கொறுக்க முடியாத கண்ணகி, நீதி கேட்டு வீறுகொண்டு எழுகிறாள். இங்கே கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டிய விடயங்கள் உள்ளன.

1. அரசனின் மனைவியின் கோபத்தைப் போக்க, அப்பாவிப் பொதுமகன் ஒருவன் அநியாயமாகக் கொலை செய்யப்படுதல்.
2. ஆராய்ந்து அறியாமல், அரசவைப் பொற்கொல்லன் சொற்கேட்டு அரசன் அவசர தீர்ப்பளித்தல்.
3. கணவனின் கொலையைத் கண்டித்து, குடும்பப் பெண்ணொருத்தி நீதி கேட்டு, குரலெழுப்புதல்.

சிலப்பதிகாரத்தைப் பொறுத்தவரை, முதல் இரண்டு விடயங்களை விடவும் மூன்றாவது விடயம் மிகவும் முக்கியமானது. அதுதான் சிலப்பதிகாரத்தின் மையப்புள்ளி. இந்த மையப்புள்ளியில் இருந்துதான், சிலப்பதிகாரம் என்ற வட்டம் வரையப்பெற்றது.

10. சூரியன் என்ற குறியீடு

கண்ணகியின் ஞானம், கோபம், வைராக்கியம், எழிச்சி, சுட்டெரித்தல் போன்றவற்றின் ஒட்டுமொத்த வெளிப்பாடுதான் சூரியக்குறியீடு. உலகின் கண்கண்ட தெய்வமாக சூரியபகவானே விளங்குகிறான். இருக்குவேதம், மூன்று அக்கினிகளில் ஒன்றாகக் கதிரவனைக் குறிப்பிடும். சூரியன் எல்லா வடிவமாகவும், பிராணனாகவும், அக்கினியாகவும், ஒளியாகவும், சக்தியாகவும் உள்ளான். பிரபஞ்சத்திற்கு ஒளி, சக்தி ஆகியவற்றை பஸ்கோடி ஆண்டுகளாக அளித்துவருகிறான். சூரியன் இருதய நோய், காமாலை நோய் ஆகியவற்றை நீக்கும் ஆற்றல் உள்ளவன் என்கிறது அதர்வண வேதம். மக்களது அறியாமையை நீக்குபவன் சூரியன். அவன் ஞானாக்கினி வடிவமாக விளங்குபவன். மதுரைக் காண்டத்தின் மூலைமுடக்கு எங்கும் சூரியனின் ஞானாக்கினி வியாபித்திருக்கிறது.

**“பட்டாங் கியானுமோர் பத்தினியே யாமாகில்
ஒட்டேன் அரசோடு ஒழிப்பேன் மதுரையும் என்
பட்டிமையும் காண்குறுவாய் நீ”**

என்ற சபதத்தில் உலகைச் சுட்டெரிக்கும் ஊழித்தீ நர்த்தனமாடுகிறது.

**“அறிவு அறை போகிய பொறி அறுநெஞ்சத்து
இறை முறை பிழைத்தோன் வாயிலோயே”**

என்பதில் “றகரம்” ஞானாக்கினியின் கீற்றுக்களாகத் தெறிக்கின்றன.

**“செம்மையின் இகந்தகோல் தென்னவன் தவறிழைப்ப”
“தீவேந்தன் தனைக் கண்டு இத்திறம் கேட்பல் யான்”
“தேரா மன்னா செப்புவது உடையேன்”
“நற்றிறம் படராக் கொற்கை வேந்தே”**

என்ற அடிகள், ஞானாக்கினியில் தோய்த்தெடுக்கப்பட்ட அம்புகள் போன்றவை.

“யான் அமர் காதலன் தன்னைத் தவறிழைத்த
கோநகர் ‘சீறினேன் குற்றமிலேன்’ யான் என்று
இடமுலை கையால் திருகி மதுரை
வலமுறை மும்முறை வாரா அலமந்து
மட்டார் மறுகின் மணி முலையை வட்டித்து
விட்டாள் எறிந்தாள்.”

என்று, யான் குற்றமிலேன் என முழுக்கமிட்டு, இடமுலையை வலக்கையால் திருகி எறிந்து மதுரை மாநகரை எரிக்கும் காட்சி, சூரியனே நேரில் தோன்றி எரிக்கும் காட்சி போன்றது. விட்டாள், எறிந்தாள் என்பதில் உள்ள வீரியமும் கோபமும் சாதாரணமானவை அல்ல. நெற்றிக்கண் நாட்டத்தால் உலகை அட்டிடும் நிமலனின் வீரியமும் கோபமும் அதில் உள்ளன.

இங்கு ‘குற்றமிலேன் சீறினேன்’ என்ற கொள்கை புலப்படுத்தும் நீதிநியாய உணர்வின் கோபாக்கினியின் வலிமையைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இது சான்றோர் கொள்கை. இங்கு சூரியனே சான்றோன். ஆக, சான்றோனான சூரியனின் சீற்றத்தையே இங்கு காண்கிறோம்.

கண்ணகி மதுரைக்கு வரும் போது கிழக்குத் திசையால் வருகிறாள். மதுரையை விட்டு வெளியேறும் போது மேற்குத் திசையால் வெளியேறுகிறாள். இவ்வாறு இளங்கோ கூறுவது இங்கு தேகவயற்றது. ஒரு சொல்லைக்கூட தேகவயில்லாமல் பயன்படுத்தமாட்டான். எனவே, இதற்குள் ஏதோவொன்று உண்டு. இதற்குள் ஒளிந்திருக்கும் மறைபொருள் என்ன?

அதுவும் எதையும் அளவாகப் பேசும் கண்ணகி மூலமாகவே, இச்சொற்களைப் பேசவைக்கிறான் இளங்கோ.

“கீழ்த்திசை வாயிலில் கணவனொடு புந்நீதேன்
மேற்றிசை வாயிலில் வறியேன் பெயர்கு”

என்ற காட்சி, உரையாசிரியர்கள் நினைப்பது போல வெறும் பயணக்காட்சி அன்று.

உற்றுநோக்கின், இது கண்ணகியின் வாழ்க்கைப் பயணத்தின் உச்சக்கட்டம். கிழக்குத் திசையில் காலைச்சூரியனாக உதித்து, தன் கடமையை சரியாகச் செய்து உச்சம் கொடுத்து, மேற்குத் திசையில் அத்தமனம் செய்த கண்ணகியின் மதுரைக் காண்டத்துக் காட்சியைத்தான் இவ்வடிகளில் இளங்கோ வெளிப்படுத்துகிறான்.

கண்ணகியின் சிலம்பினைக்கொண்டு வாணிபம் செய்வதற்கு, அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு, மதுரை மாநகர் நோக்கி, சூரியன் உதித்து இருளைப் போக்குவதற்கு முன்னராகவே கோவலன் எழுந்தான் என்கிறார் இளங்கோ.

“வியம் கொண்டான், கங்குல் கனைசுடர் கால் சீயாமுன்”

சூரியன் உதித்து இருளைப் போக்குவதற்கு முன் கோவலன் கண்ணகியோடு மதுரைக்கு எழுந்தான் என்ற அறிவிப்பு எமக்கு உணர்த்துவது, கண்ணகி இருளைப் போக்கும் சூரியனாக மதுரையில் உதிக்கப்போகிறாள் என்பதைத்தான். அதாவது, கண்ணகி (உளவியல் ரீதியாகவும் உடலியல் ரீதியாகவும்) சூரியனாக பரிணமித்து இருளை ஓட்டுவதற்கு முன்னராகவே, புகாரை விட்டுப் புறப்பட்டுவிடுகிறாள். புகாரை விட்டுப் புறப்படும் போதே திங்களின் தன்மையை (தண்மையை) மெல்ல மெல்ல இழக்கத்தொடங்கி விடுகிறாள். இங்கிருந்துதான் இருளைப் போக்குகின்ற சூரியோதயம் பற்றிய குறியீடு மெதுவாக அவளுக்குள் உறையத் தொடங்குவதை அவதானிக்கிறோம்.

புகாரில் இருந்து மதுரைக்கு கால்நடையாகவே செல்கிறார்கள். அதுவும் இரவிரவாகத்தான் பயணம் செய்கிறார்கள். சித்ரா பெளர்ணமியின் மறுநாள் தெடங்கி வைகாசி, ஆனி, ஆடி என்று கொடுமையான கோடைகாலத்தில் நடந்த பயணம் இது. வெய்யில் காரணமாக பகல் பயணம் கண்ணகிக்கு ஒத்துவராது என்று கோவலன் கருதுகிறான். பெண் துறவியாகிய கவுந்தி உடன் வருகிறாள் என்ற நிலையிலும் கோவலன் இரவில் பயணம் செய்யவே முடிவெடுக்கிறான்.

“கருங்கதிர் வேனில் இக்காரிகை பொறாஅள்”

என்று கொடிய வெய்யிலை கண்ணகி தாங்கமாட்டாள் எனக் கூறுவதில், உடன்பாட்டுத் தன்மை அழுத்தம் பெறுவதைக் காட்டிலும், எதிர்மறைத் தன்மை அழுத்தம் கொடுப்பதைக் காணலாம். இப்பயணத்தை இளங்கோ வெறும் பயணமாக மட்டும் காட்டவில்லை. பல விடயங்களை சொல்வதற்காக இப்பயணத்தைப் பயன்படுத்துகிறார்.

கொலைக்களக் காதைக்கு ஒரு காதை முன்னர் வருகின்ற ஊர்காண் காதையில் சூரியோதயக் காட்சி சித்திரிக்கப் படுகிறது.

**“மலர் பொதி அவிழ்த்த
உலகு தொழு மண்டிலம்
வேந்து தலை பனிப்ப”**

தாமரை மலர் கட்டவிழ்ந்த உலகில் உள்ள எல்லோரும் தொழும் மண்டிலம் (மண்டிலம் என்பது சூரியன்), பகையரசர்கள் தலை நடுங்கும் வண்ணம் உதித்தான் என்கிறான். கட்டவிழ்ந்த மலர், தலை நடுங்கும் வேந்தர், இரண்டுக்கும் நடுவே உலகந்தொழும் மண்டிலம். இத்தகைய முரணிலைச் சித்திரிப்பு சிந்திக்க வைக்கிறது. மலராக இருந்த கண்ணகி, சூரினாக மாறி வேந்தனை நடுங்க வைக்கப் போவதை முன்னரே கூறினார் என்க.

கொலைக்களக் காட்சியில் காட்டப்படும் கண்ணகியின் சமையல் காட்சியும் சிந்தனைக்கு உரியது. “மெல்விரல் சிவப்ப”, “செங்கண் சேந்தனை” முதலான குறிப்புக்கள், கண்ணகியின் புதுச் சமையல் அனுபவம் என்று எம்மால் கூறமுடியவில்லை. அவள் முதன்முதலாக அப்போதுதான் சமைத்தாள் என்பதைக் கூறுவதற்காக இளங்கோ இக்குறிப்புக்களைப் பதிவு செய்ததாகக் கூறமுடியவில்லை. இவை, கண்ணகி சிவக்கத் தொடங்குவதை அறிவுறுத்துகின்ற (அதாவது, சூரியனாக மாறத்தொடங்குவதை தெரிவிக்கின்ற) குறிப்புக்கள் என்பதை மனங்கொள்ள வேண்டும்.

11. மழை என்ற குறியீடு

வான் பொய்த்தால் வையகம் பொய்க்கும். மழை இல்லையேல் இவ்வுலகம் இல்லை. மழை பொழிவதால்தான் உலகம் நிலைபெற்றிருக்கிறது. அதனால் மழையை அமுதம் எனல் வேண்டும் என்கிறார் வள்ளுவர். உண்ணும் உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்வதும் மழை. உண்பவர்களுக்கு உணவாய் அமைவதும் மழை. வேண்டும் போதெல்லாம் வானின்று மழை பொழியவில்லையானால், பசினோய் உலகத்தைக் கொன்றொழித்துவிடும். பாண்டியன் இறைமுறை பிழைத்ததால், பாண்டியனது நாட்டில் மழை பொய்த்தது. அதனால் அந்நாட்டில் வறுமை மிகுந்தது. வெம்மை மிகுதியால் வெப்பு நோயும் கொப்புளமும் மக்களை பீடித்தன.

இவ்வாறு, மழை பொய்த்தமைக்கும் வறுமை ஏற்பட்டமைக்கும் நோய் மிகுந்தமைக்கும் பாண்டியன் இறைமுறை பிழைத்தமையும் அதனால் விரைந்த கண்ணகியின் சீற்றமுமே காரணமெனக் கருதி “வெற்றி வேற் செழியன்”, அதற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்து கண்ணகிக்குப் பெருவிழா எடுத்தான். அதன் பின்னரே அவன் நாட்டில் மழை பொழிந்து, வறுமையும் நோயும் துன்பமும் நீங்கியது என்பது உரைபெறு கட்டுரை தரும் செய்தி.

இச்செய்தி மூலம் மழை வேண்டி கண்ணகிக்கு விழா எடுத்தமை தெரிகிறது. எனவே, மழைத் தெய்வமாக கண்ணகி போற்றப்பட்டமை உறுதிப்படுகிறது. கண்ணகியை மழைத் தெய்வமாகக் காட்டமுனைந்த இளங்கோ, அவளுக்கு மழையைக் குறியீடாக்கி விரகிறான். இவ்வாறு கண்ணகிக்கு மழையைக் குறியீடாக்கியதன் மூலம் வெறுங்கருத்தென்று கவித்துவ வீச்சுப் பெற்றுவிடுகிறது.

“மாமழை போற்றுவதும் மாமழை போற்றுவதும்”

என்று இளங்கோ பாடும் போது, கண்ணகியை மறந்து மழையை மட்டுமே காண்கிறோம். ‘மா’ என்ற அடைமொழி மழைக்கு ஏன் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கூட நம் உரையாசிரியர்கள் சிந்திக்கவில்லை.

'மாமழை' என்ற குறியீட்டுக்குள் கண்ணகி, தெய்வமாக ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பதை நாம் அறியாத வரை, சிலப்பதிகாரத்தின் நோக்கையும் போக்கையும் அறியாதவர்களாகவே இருப்போம். இக்குறியீட்டை ஐயந்திரிபு இல்லாமல் தெளிந்து கொண்டபின்னரே, நாம் வஞ்சிக் காண்டத்தினுள் நுழையவேண்டும்.

புகார்க் காண்டத்தில் திங்களாகவும் மதுரைக் காண்டத்தில் ஞாயிறாகவும் வஞ்சிக் காண்டத்தில் மழையாகவும் விளங்கிய கண்ணகியைப் பெற்றெடுத்த பூம்புகாரே உன்னை நான் போற்றுகிறேன், உன்னை நான் போற்றுகிறேன் என்கிறான் இளங்கோ.

"பூம்புகார் போற்றுவும் பூம்புகார் போற்றுவும்"

எனப் பாடும் இளங்கோ, "ஓங்கிப் பரந்து ஒழுகலான்" என்று அதற்குக் காரணம் கூறும் போது, ஓங்கிப் பரந்து ஒழுகிய கண்ணகியின் பெருங்குணத்துக் காதல் நினைவிற்கு வருவதைத் தவிர்க்கமுடியவில்லை.

12. சிந்தனைக் குறியீடுகள்

இளங்கோவின் மொழிக் கையாளுகை விசித்திரம் மிக்கது. அழியாத சித்திரம் போல் காலத்தை வென்று நிற்பது. வித்தியாசங்களால் ஆன வானவில்லைப் போன்றது. பன்மைக்குள் ஒருமையைத் தோற்றுவிப்பது. ஒருமைக்குள் பன்மைத்துவத்தைக் காட்டிநிற்பது. சிக்கனமும் அதேவேளை சிந்தனைக்கும் உரியது.

**"திங்கள்
ஞாயிறு
மாமழை"**

என்ற மூன்று சொற்களையும் மூன்று வரிகளையுடைய ஒரு நவீன கவிதையாகக் கொண்டு மேலும் சிந்திப்பதற்கு இளங்கோவின் மொழிக் கையாளுகை இடந்தருகிறது.

இக்கவிதைக்குள் ஊடாகும் தட்ப வெட்பத்தையும் நிறத்தையும் அதற்குள் இருந்து பிரித்து வேறுபடுத்த முடியாது. அவை கவிதையோடு இரண்டறக் கலந்து ஒன்றித்து நிற்கின்றன. தட்பத்தில் இருந்து வெட்பத்திற்கும், வெட்பத்தில் இருந்து மீண்டும் தட்பத்திற்கும் இக்கவிதை செல்கிறது. வெண்மையில் இருந்து சிவப்பிற்கும், சிவப்பில் இருந்து மீண்டும் வெண்மைக்கும் இக்கவிதை தாவுகிறது. ஆனால், முன்னைய தட்பத்திற்கும் பின்னைய தட்பத்திற்கும் இடையே வேறுபாடு இருப்பதைப் போலவே, முன்னைய வெண்மைக்கும் பின்னைய வெண்மைக்கும் இடையே வேறுபாடு உண்டு.

திங்களில் எது அழகாகத் தெரிகிறதோ அதுவே ஞாயிற்றில் வீரமாகவும் மழையில் கருணையாகவும் தெரிகிறது. மகிழ்வூட்டுவது திங்கள். வலிமை தருவது ஞாயிறு. வாழ்விப்பது மழை. இயற்கை என்ற அடிப்படையில் மூன்றுக்குள்ளும் ஒற்றுமை காணப்படிலும், அவற்றின் செய்கை மற்றும் பண்பு என்கின்ற வகையில் அவற்றுக்கிடையே பாரிய வேறுபாடு இருக்கிறது. இவற்றுக்கிடையே இருக்கும் வித்தியாசமான குணாம்சங்கள் தனித்துவத் தன்மை

கொண்டவை. மழையில் இருக்கும் கருகையும் கொடையும் திங்களில் தெரிவதில்லை. திங்கள் தடைப்படும் காலங்களில் பூமியில் வரட்சியோ அவலச்சாவோ துன்பதுயரங்களோ பஞ்சப்பட்டினியோ ஏற்படுவதில்லை. மழை பொய்த்தால் பூமியில் எல்லாமே பொய்த்துவிடும். “வான் சிறப்பு” என்ற அதிகாரத்தில் வள்ளுவன் மழையின் இன்றியமையாமையைப் பற்றிக் கூறுவதை நிகைவில் கொள்ளவேண்டும். திங்களை மட்டுமல்ல, ஞாயிற்றையும் மறைக்கும் பேராற்றல் மழைமேகத்திற்கு இருக்கிறது. ஆனால், மழைமேகத்தின் தோற்றத்திற்கு மட்டுமல்ல, இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் அனைத்துச் செயற்பாட்டிற்கும் ஞாயிறே காரணம் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. “ஞாயிற்றுத் தொகுதி” என்ற மொழியாக்கத்தை சிந்தித்தால், ஞாயிற்றின் மேலாதிக்கத்தை விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

மேலுள்ள கவிதை ஒருவிதத்தில் ஒரே மாதிரியான, அதே சமயம் வித்தியாசமான மூன்று பொருட்களால் ஆனது. மூன்று பொருட்களும் இயற்கையின் பெருங் கூறுகள். உலகப் பொதுவுடைமை கொண்டவை.

இந்த அடிப்படை விளக்கத்தோடு சிலப்பதிகாரம் தோன்றிய கழநிலைக்குள் நுழைவோம்.

தமிழ் மன்னர்கள் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்து போர் புரியலாயினர். தமிழ் மன்னர்களின் இத்தகைய உள்நாட்டுப் போர், தமிழர்களின் வளர்ச்சிக்கு பெரும் குந்தகமாக இருந்தது. தவிரவும், தமிழ் நாட்டுமன்னர்கள் நாளும்பொழுதும் தங்களுக்குள் மோதிக்கொள்வது, பிற அரசர்களுக்கு வசதியாகவும் வாய்ப்பாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. இது மட்டுமன்றி தமிழ்நாட்டில் நிகழ்ந்த சமயப் பூசல்களும் போட்டிகளும் தமிழ் மக்களை மகிழ்ச்சி இழக்க செய்து, அவர் தம் வாழ்வை நிலைகுலையச் செய்தன.

இத்தகைய தமிழ்மன்னர் போரும் மதப்பூசலும் தமிழ் நாட்டின் எதிர்காலத்தையும் தமிழ் மக்களின் எதிர்காலத்தையும் நாசமாக்கி விடும் என்பதை இளங்கோ நன்கு உணர்ந்து கொண்டான். அத்தோடு ஒரு நாடு சீரோடும் சிறப்போடும் மேலெழ வேண்டுமானால், வணிககுலம் எழிச்சி கொள்ளவேண்டும் என்ற உண்மையையும் அவன் தெரிந்துகொண்டான்.

போரும் மதப்புசலும் இல்லாத தமிழ் நாட்டில் மகிழ்ச்சி புத்துக் குலுங்க வேண்டும் என்று இளங்கோ கனவு கண்டான். அவ்வாறு, மகிழ்ச்சி புத்துக் குலுங்கும் போதுதான் இசை, நடனம், கூத்து முதலான கலைகள் உச்சநிலையினை அடையும் என்று அவன் கருதினான்.

ஒழுக்கச் சீர்கேடு எல்லாவிதமான நலன்களையும் அழித்தொழித்து விரும் என்ற தெளிவும் அவனுக்குள் இருந்தது.

இவற்றோடு தமிழ், தமிழ்நாடு என்ற உணர்வு உள்ளவனாக தமிழன் வாழவேண்டும் என்றும் அவன் ஆசைப்பட்டான்.

தமிழ்மக்கள் நீதி வழுவா நெறிமுறையுடனும் உயர் குறிக் கோளுடனும் வாழவேண்டும் எனவும் அவன் விரும்பினான்.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் அடித்தளமாக, தமிழ்மன்னர் நீதியும் பெருவீரமும் உடைய பெரும் சக்கரவர்த்திகளாக இருக்கவேண்டும் எனவும் அவன் சிந்தித்தான். இந்த அடிப்படையில்தான் திங்கள், ஞாயிறு, மழை என்ற உலகப் பொதுமைகளை இளங்கோ பாடுபொருள் ஆக்கினான்.

இவை யாவற்றினதும் ஒட்டுமொத்தக் கூட்டுக் கலைவதான் சிலப்பதிகாரம்.

13. இளங்கோவின் மூன்று கனவுகள்

01. சோழநாடு, பாண்டிநாடு, சேரநாடு ஆகிய மூன்று நாடுகளும் ஒன்று சேர்ந்து, வளம் மிக்க ஒரு நாடாக புத்துக் குலுங்க வேண்டும். அதாவது, தமிழ்நாடு திங்களைப் போல அழகாக விளங்கவேண்டும். தமிழ் நிலம், திங்களைப் போல குளிர்ச்சியாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கவேண்டும். அங்கே பூக்கள் புத்துக் குலுங்க வேண்டும். எல்லோரும் மாலையோடும் மகிழ்வோடும் இருக்கவேண்டும். ஒரு குடையின் கீழ் மக்கள் மனநிறைவோடு வாழவேண்டும். தமிழுலகம் உலகிற்கே முன்மாதிரியாக திகழவேண்டும். (இது இளங்கோவின் முதலாவது கனவு) இத்தகைய வளம்

பொருந்திய திங்களாகிய தமிழ்நாடே உன்னைப் போற்றுகிறேன் என்று தான் கண்ட முதற்கனவைப் பாடுகிறான் இளங்கோ.

**“திங்களைப் போற்றுவும் திங்களைப் போற்றுவும்
கொங்கலர் தார்ச் சென்னி குளிர்வெண்குடை போன்று இவ்
அங்கண் உலகளித்த லான்”**

இங்கு கொங்கலர் தார், குளிர்வெண்குடை, உலகளித்தல் முதலான சொற்கள், இளங்கோ கனவு கண்ட மகிழ்ச்சியான தமிழ்நாட்டைக் காட்டும் புகைப்படங்களாக இருப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

02. நாடு திங்களாக விளங்க, அதை ஆளும் அரசோ ஞாயிறாகத் திகழவேண்டும். நாடு திங்களைப் போல மென்மை உடையதாக இருக்க, அரசு ஞாயிறு போன்று வல்லமை உடையதாக இருக்க வேண்டும். வலிமை, வல்லமை, வீரம் ஆகியவற்றை மட்டுமல்ல நீதி, நியாயம், அறம் ஆகியவற்றையும் ஞாயிறு என்ற குறியீடு குறித்து நிற்கிறது. அரசன் தன் மூலமாக குடிமக்களுக்கு தீங்கு வராமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டும். பிறர் மூலமாகவும் தீங்கு வராமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டும். உள்ளத்தில் அன்பு, நேர்மை, வாய்மை என்பன குடிகொள்ள வேண்டும். அவன் ஆட்சி காவிரியாற்றைப் போல மக்களுக்கு வளம் ஊட்டவேண்டும். அத்தோடு அவன் பேராற்றலும் பெருவீரமும் உள்ள சக்கரவர்த்தியாகவும் இருக்கவேண்டும். அநாவது, ஆணைச்சக்கரம் உடையவனாதல் வேண்டும். ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத பேரரசனாக, மகாமேரு மலையை வலம் வரும் சூரியனாக விளங்கவேண்டும். (இது இளங்கோவின் இரண்டாவது கனவு) தமிழ்நாட்டிற்கு பேரொளி கொடுக்கும் சூரியனாகிய சக்கரவர்த்தியே உன்னைப் போற்றுகிறேன் என்று தான் கண்ட இரண்டாவது கனவைப் பாடுகிறான் இளங்கோ.

**“ஞாயிறு போற்றுவும் ஞாயிறு போற்றுவும்
காவிரி நாடன் திகிரிபோல் பொற்கோட்டு
மேரு வலந் திரிதலான்”**

இங்கு காவிரி நாடன், திகிரி, மேரு வலம் வருதல் முதலான சொற்பிரயோகங்கள் இளங்கோ கனவு கண்ட ஆட்சியின் தன்மையைக் காட்டும் புகைப்படங்கள்.

**“திங்கள் மூன்று அருக்கிய திருமுகக் குடைக்கீழ்ச்
செங்கதிர் ஞாயிற்றுத் திகழ் ஒளி சிறந்து”**

என்று மதுரைக் காண்டம் தொடங்குகிறது. மதுரைப் பயணத்தின் போது, உறையூரை அடைந்து அங்குள்ள அறிவகை (அருகன்) வணங்கும் காட்சிகோடு மதுரைக் காண்டம் தொடங்குகிறது. அருகனைக் கூறவந்த இளங்கோ, திங்களையும் ஞாயிற்றையும் வலுக்கட்டாயமாக இழுத்துக்கொண்டு வருகிறார். திங்கள் மூன்று அருக்கிய என்பது, சோழநாடு, பாண்டிநாடு, சேரநாடு ஆகிய மூன்று நாடுகளையும் (மூன்று நாடுகளின் வெண்கொற்றக் குடைகளையும்) உணர்த்தி நிற்கிறது. செங்கதிர் ஞாயிற்றுத் திகழ் ஒளி சிறந்து என்பது, அம் மூன்று நாடுகளையும் ஒருசேர ஆளுகின்ற வல்லமை பொருந்திய அரசாட்சியை என்க, திகழ் ஒளி சிறந்து என்பது அரசாட்சியின் நீதி, வீரம், நிர்வாக ஆற்றல் முதலான அரசாட்சியின் வல்லபங்களைக் குறித்து நின்றது. தமிழ் நிலத்தை திங்களாகவும், தமிழரசாட்சியை சூரியனாகவும் கொண்டார். இது குறியீட்டியல். இதன் மூலம் தமிழ்நாடு ஒன்றாக இருக்க வேண்டும் என்பதையும், அதையாளும் தமிழரசும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும் என்பதையும், அது பேரரசாக இருக்க வேண்டும் என்பதையும் நிறுவினார்.

**“விரிகதிர் பரப்பி உலகு முழுதாண்ட
ஒரு தனித் திகிரி உரவோன்”**

என்று அந்திமாலை சிறப்புச்செய் காதையில் சூரியனை ஏகபோகச் சக்கரவர்த்தியாக இளங்கோ வர்ணிப்பதிலும் இவ்வுண்மை புலப்படுகிறது. தமிழரசு எல்லாவிதத்திலும் பலம் மிக்கதாக விளங்கவேண்டும் என்று அவன் கருதினான். உலக உயிர்களின் உற்பத்திக்குக் காரணமான சூரியனைப் போல, தமிழரசு உலகிற்கு முன்மாதிரியாகத் திகழ வேண்டும் என்று அவன் கனவு கண்டான். அவ்வாறு விளங்கவேண்டும் எனில், அரசியல் பிழையாகம என்பது மிகமிக முக்கியமாக இருக்க வேண்டும். அதனால்தான் அவன் குறிப்பிடுகின்ற

மூன்று நோக்கங்களில், “அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாதல்” என்பது முதலிடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டது. தமிழ் அரசு பேரரசாக இருக்கும் அதேவேளை அரசியல் பிழையாமையும் இருக்கவேண்டும் என்று அவன் விரும்பினான். அவ்வாறுதான் தன் காப்பியத்தில் அவன் அரசுகளைக் கட்டமைக்கிறான்.

தேவாசுர யுத்தம் பதினெட்டு ஆண்டுகளில் நிறைவுற்றன. இராம இராவண யுத்தம் பதினெட்டு மாதங்களில் முடிவுற்றன. பாண்டவ துரியோதன யுத்தம் பதினெட்டு நாட்களில் இறுதி எய்தியது. செங்குட்டுவன் கனக விசயராகிய ஆரியரோடு செய்த போர் பதினெட்டு நாழிகையில் வெற்றி கண்டது. இதனை இளங்கோ,

**“உயிர்த்தொகை உண்ட ஒன்பதில் இரட்டியென்று
யாண்டும் மதியும் நாளும் கடிக்கையும்”**

என்று மிகச்சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுவான். தமிழ்மன்னரின் ஆற்றலை அறியாது மலைத்த ஆரியமன்னரை, செங்குட்டுவன் பதினெட்டு நாழிகையில் வெற்றிகொண்டு வாகை சூடினான். இவ்வாறு, ஈடிகையில்லாத வீரங்கொண்ட பெரும் சக்கரவர்த்திகளாக தமிழ்மன்னர் விளங்கவேண்டும் என்று இளங்கோ பெருங்கனவு கண்டான்.

03. மதங்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட போட்டியும் பூசலும் மக்களது மகிழ்ச்சியான வாழ்வைச் சீர்குலைத்தன. சைவம், வைணவம், சமணம், பௌத்தம் முதலான பெருமதங்கள் தமிழ்மக்களை நல்வழிப் படுத்துவதற்குப் பதிலாக, மக்களை நிலைகுலையச் செய்தன. சமயத் தலைவர்கள் தம் மத உண்மைகளை நிறுவுவதற்குப் பதிலாக, ஏனைய மதங்களோடு போட்டி போடுவதிலேயே தம் காலத்தைக் கழிப்பாராயினர். இதன் காரணமாக, மக்கள் மனங்களை துன்ப துயரங்கள் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன. மக்களை ஆட்கொள்ளும் நிலையில் ஆன்மீகம் இருக்கவில்லை. இச்சூழ்நிலையில் இருந்து மக்களை மீட்டெடுக்க இளங்கோ திடசங்கற்பம் பூண்டான்.

தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு நாடு, ஒரு அரசு என்று தான் கனவு கண்டதைப் போலவே, தெய்வமும் ஒன்றாக இருக்கவேண்டும் என்று அவன் கனவு கண்டான்.

தெய்வம் ஒன்றாக இருந்தால், தமிழ்நாட்டில் போட்டி, பூசல்கள் இருக்காது என அவன் நம்பினான்.

உலகம் பூராகவும் ஒரேயொரு தெய்வந்தான் இருக்க வேண்டும் என்பது அவன் விருப்பம். அத்தகைய பொதுவுடைமைச் சிந்தனை அவனிடம் இருந்தமையை திங்கள், ஞாயிறு, மழை முதலான அவனது பொதுமைத் தன்மையான குறியீடுகள் நிரூபிக்கின்றன.

மேலும், தான் உருவாக்கும் மதத்தை சடங்குகள், சம்பிரதாயங்களால் கட்டமைக்காது ஒழுக்க விழுமியங்களாலும் உயர் இலட்சியங்களாலும் கட்டமைக்க இளங்கோ சிந்தித்தான். தன் மதக்கோட்பாடு புதுமையானதாக மட்டுமல்லாமல் புரட்சிகரமானதாகவும் விளங்க வேண்டும் என்று அவன் எண்ணினான்.

அதற்கு ஒரு மார்க்கமும் அவன் கண்டான்.

நற்றிகையில் மருதன் இளநாகனார் என்ற புலவர் பாடிய 216 வது செய்யுளில் வரும் கதைக்குறிப்பொன்று, காலப்போக்கில் உருமாறி வளர்ந்தது. புறநானூற்றிலும் கபிலர், பரணர், வன்பரணர், அரிசில் கிழார், பெருங்குன்றார் கிழார் என்ற ஐந்து புலவர்கள் பாடிய ஐந்து பாடல்களில் இக்குறிப்பு வருகிறது. நற்றிகையில் திருமாவுண்ணி என்ற பெயரும் புறநானூற்றில் கண்ணகி என்ற பெயரும் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இக்கதைக் குறிப்புகள் மரபு வழிவந்த கதைகளோடு இணைந்து இறுதியில் தனித்தனியே வடிவம் பெற்றிருந்தது.

இளங்கோ இதற்கு பரணத்துவமான வடிவம் கொடுத்து, புதியதோர் மதத்தை உருவாக்க உறுதி கொண்டான். தன் கருத்தியலையும் தன்னையும் அதனோடு ஐக்கியப் படுத்திக் கொண்டான். இளங்கோ, கண்ணகியை பத்தினித் தெய்வமாகப் போற்றித் துதித்துக் காவியம் பாடிய பின்னணி இதுதான்.

உலகமக்களின் குறிப்பாக தமிழ் மக்களின் ஒரே ஒரு தெய்வமாக கண்ணகித்தெய்வத்தை இளங்கோ கட்டமைக்கிறான். அவனுடைய மூன்றாவது கனவு இதுதான்.

14. இளங்கோவின் பக்தி

எல்லாத் தெய்வங்களையும் இளங்கோ சமரச நோக்கோடு பாடிச் சென்றாலும், அவனுக்குள் இருந்து அவனை இயக்கிய தெய்வம் கண்ணகித்தெய்வமே. வஞ்சிக் காண்டத்தை அறிந்தவர்கள் மட்டுமே இப்பேருண்மையை அறிவர். இப்பேருண்மையை புகார்க் காண்டத்திலும் மதுரைக் காண்டத்திலும் சிற்சில குறிப்புக்களால் கூறிக்கொண்டு வந்த இளங்கோ, வஞ்சிக்காண்டத்தில் நிறுதிட்டமாக நிறுவுகிறான்.

"அகலிடப் பாரம் அகல நீங்கிச்

**சிந்தை செல்லாச் சேனெடுந் தூரத்து
அந்தமில் இன்பத்து அரசாள் வேந்தென்று**

**என் திறம் உரைத்த இமையோர் இளங்கொடி
தன் திறம் உரைத்த தகைசால் நன்மொழி"**

இவை இளங்கோவின் இதயத்து வரிகள். காப்பியம் முழுமையும் பாத்திரங்கள் மூலமாகப் பேசிய இளங்கோ, தானாக முன் வந்து பேசிய வார்த்தைகள் இவை.

**"புன்னெறி அதனில் செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலாம்
நன்னெறி ஒழுகச் செய்து நவையறு காட்சி நல்கி
என்னையும் அடியனாக்கி இருவினை நீக்கி யாண்ட
பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாத பங்கயங்கள் போற்றி"**

என்ற கந்தபுராண பாடல் தரும் பக்திப் பரவசத்திற்கு நிகரான ஒரு பரவசத்தையே, மேலுள்ள இளங்கோவின் இதயத்துக் குரலும் எமக்குத் தருகிறது. கச்சியப்பர் முருகனை எவ்விதம் பாடினாரோ, அதே அளவு உணர்ச்சி வேகத்தையும் அதிலிருந்து சற்றும் குறையாத ஆழ்நிலைப்பட்ட பக்தி வேட்கையையும் இளங்கோ மேலுள்ள அடிகளில் வெளிப்படுத்தி விடுகிறான்.

"அகன்ற இடத்தினை உடைய இந்நிலந்தாங்கும் சுமையினை விட்டு நீங்கி, உள்ளமும் சென்று அறியவொண்ணாத மிக்க நெடுந்தூரத்தில் உள்ள,

முடிவில்லாத இன்பத்தினை உடைய வீட்டுலக அரசிகளை ஆளும் மன்னவனாயினை என்று என் திறம் உரைத்த இமையோர் இளங்கொடியான கண்ணகிக் கடவுளின் திறம் உரைத்த நல்லுரைதான் சிலப்பதிகாரம்” என்கிறான் இளங்கோ.

அதாவது, “பத்தினித் தெய்வத்தின் திறம் உரைத்த நல்லுரையே சிலப்பதிகாரம்”. எல்லாச் சமயங்களையும் புகழ்ந்து பாடுகின்ற சமரசநோக்கு தன்னுள்ளே இருந்திருப்பின், இளங்கோ இவ்விதம் வாக்குமூலம் தந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. இருப்பினும், எந்தவொரு சமயத்தையும் அவன் நேரடியாக இகழ்ந்து பேசவில்லை என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

மண்ணுலக அரகை ஆள்வதை விட்டு, விண்ணுலக அரகை ஆளுமாறு கூறிய கண்ணகித் தெய்வமே இளங்கோவின் உள்ளத்தில் நீக்கமற நிறைந்த ஒரேயொரு தெய்வம் என்பதில் தினையளவேனும் ஐயமில்லை. தன்னை ஆட்கொண்ட பத்தித் தெய்வத்திற்கு இளங்கோ சொல்லால் கட்டிய கோயிலே சிலப்பதிகாரம். அத்தெய்வத்திற்கு செங்குட்டுவன் கல்லால் கோயில் கட்டியதையும் இளங்கோ பதிவு செய்திருக்கிறான். கண்ணகித் தெய்வத்தை பிறநாட்டு மன்னர்களைக் கொண்டும் வணங்க வைத்து அவன் மகிழ்ந்திருக்கிறான்.

15. கண்ணகி தெய்வமான முறை

பத்தினித் தெய்வத்தை இளங்கோ மகழையோடு தொடர்பு படுத்துகிறான். மகழைத் தெய்வம் பத்தினித் தெய்வமே என்பதை இளங்கோ மிக நுணுக்கமாக வெளிப்படுத்துகிறான். மகழை பொய்த்த போது, பத்தினித் தெய்வத்திற்கு விழா எடுத்தமை பற்றியும், அதன் பின்னர் மகழை பொழிந்தமை பற்றியும் கூறப்படும் செய்திகளை இங்கு மனங்கொள்ள வேண்டும். கண்ணகித் தெய்வ வழிபாடே பிற்காலத் தமிழகத்தில் மாரியம்மன் வழிபாடாக திரிபுபட்டதாக டாக்டர் மு. ஆரோக்கியசாமியின் நூலின் வழிநின்று பேராசிரியர் க.கைலாசபதி நிறுவியுமுள்ளார். மாரி என்றால் மகழை என்பது பொருள். கண்ணகியை அறிமுகப் படுத்தும் முதல் அடியிலேயே,

“மாக வான் நிகர் வண்கை மாநாய்கன் குலக்கொம்பர்”

என்று அவளை மகழையோடு இணைத்து இளங்கோ மகிழ்கிறான். மாகவான் - வானத்து மகழை. மாகவான் என்ற உவமானம் மாநாய்கனுக்கு மட்டுமல்லாமல், குலக்கொம்பருக்கும் பொருந்தும் நுட்பத்தை கவனிக்கുക. “மாகவான் நிகர் குலக்கொம்பர்” என்பது எவ்வளவு பொருத்தம். ஏனைய உவமை உருபுகளை பயன்படுத்தாமல், “நிகர்” என்ற உவமை உருபைப் பயன்படுத்தி தன் கருத்தை இளங்கோ ஆழப்படுத்தி விடுவதையும் இங்கு கவனிக்கவேண்டும். அதாவது, வானத்து மகழையை நிகர்த்த கண்ணகிக் கடவுள் என்கிறான்.

வஞ்சிக் காண்டத்தின் முதற்பகுதியாகிய குன்றக் குரவையில் கண்ணகி மலைவாணர்களின் குல தெய்வமாகக் காட்டப்படுகிறாள். அவர்கள் கண்ணகியை குலதெய்வமாகக் கருதி குரவைக் கூத்து நிகழ்த்துகின்றனர்.

**“இவள் போலும் நம் குலக்கோர்
இருந்தெய்வம் இல்லை ஆதலின்
தெய்வம் கொள்ளுமின்”**

என்பது குன்றக் குரவை மூலம் இளங்கோ விடுக்கும் அறைகூவல். இதை சாதாரணமான ஒரு குரலாகக் கொள்ளமுடியவில்லை. இளங்கோவின்

உள்ளத்து பெருங்கனவின் குரல். அவனது சிந்தனையின் பெருங்குரல். அவன் உருவாக்கிய காலத்தின் குரல்.

“தெய்வமும் உண்டுகொல்? தெய்வமும் உண்டுகொல்?”

என்று மதுரைக் காண்டத்தில் வைத்து வினா எழுப்பிய இளங்கோ, “கண்ணகியைத் தெய்வமாக கொள்மின்” என்று வஞ்சிக் காண்டத்தில் வைத்து விடையிறுக்கிறான். தன்னுடைய முக்கியமான இறுதி முடிவுகளை எல்லாம், வஞ்சிக் காண்டத்தில் வைத்தே இளங்கோ சொல்லுகிறான்.

செங்குட்டுவன் பத்தினித் தெய்வமான கண்ணகியைப் பிரதிட்டை செய்து வழிபடுவதற்கு, இமயமலையில் கல் எடுப்பதற்கு உறுதி புணுவதைக் காட்சிக் காதை கூறுகின்றது. பத்தினிக் கடவுளின் உருச்செய்யும் சிலையினை கனக விசயரின் முடியில் ஏற்றிக் கொணர்வேன் என்று வஞ்சினம் உரைக்கும் செங்குட்டுவனின் வீரம் கால்கோட் காதையில் பேசப்படுகிறது. நீர்ப்படைக் காதையில் அவ்வாறு கனக விசயர் முடி மீதேற்றிச் சென்று காங்கையாற்றில் முறைப்படி நீர்ப்படை செய்தமை சொல்லப்படுகின்றது. நடுகல் காதையில் பத்தினிக் கடவுளை பத்தினிக் கோட்டத்தில் தெய்வப் படிமத்தில் செங்குட்டுவன் பிரதிட்டை செய்தமை உரைக்கப்படுகிறது.

வாழ்த்துக் காதையில் கண்ணகி தெய்வீக வடிவத்தோடு வெளிப்பட்டு செங்குட்டுவனுக்குக் காட்சி கொடுத்து வாழ்த்தும் செய்தி சொல்லப்படுகிறது.

**“பொன்னஞ் சிலம்பிற் புனைமேகலை வளைக்கை
நல்வயிரப் பொற்றோட்டு நாவலம் பொன் இழை சேர்
மின்னுக் கொடி ஒன்று மீவிசம்பில் தோன்றுமால்”**

இது செங்குட்டுவனுக்கு கண்ணகி வானத்திலே கொடுத்த காட்சி. இக்காட்சியை காணும் போது,

**“கொன்னார்வை வேலும் குலிசமும் ஏனையபடையும்
பொன்னார் மணி மயிலுமாகப் புனக் குறவர்
மின்னாள் கண் காண வெளி நின்றனன் விறலோன்”**

என்ற முருகனின் காட்சி நினைவிற்கு வருகிறது. முருகன் காட்சி கொடுத்த போது, (முருகனின் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களிலும் உள்ள பன்னிரண்டு படைக்கலங்களில்) வள்ளிக்கு முதலில் தெரிந்தது முருகனின் வேல். கண்ணகி காட்சி கொடுத்த போது, செங்குட்டுவனுக்கு முதலில் தெரிந்தது கண்ணகியின் சிலம்பு. இளங்கோ கண்ணகியின் சிலம்பை வேலுக்கு நிகரான ஒன்றாக அல்லது வழிபாட்டுக்கு உரிய ஒன்றாகக் கட்டமைக்கிறார் என்பது தெரிகிறது.

வேலைப்போல வழிபாட்டிற்கு உரிய தெய்வீகப் பொருளாக சிலம்பைக் கருதிய காரணத்தால்தான், இளங்கோ தன் காப்பியத்திற்கு சிலப்பதிகாரம் என்று பெயர் சூட்டியுள்ளார். வழிபாட்டிற்கு உரியது கண்ணகியின் சிலம்பே தவிர (வேறு சமயங்கள் கூறுகின்ற) வேறெந்தப் பொருளுமல்ல என்ற தொனி, இத்தலைப்பிற்குள் இருக்கிறது. சிலம்போடு அதிகாரம் என்ற சொல் இணைந்து வெளிப்படுத்தும் பொருள் இதுதான்.

16. சிலம்பின் தத்துவம்

மதுரை மக்கள், “சிலம்பின் வென்ற சேயிகழை நங்கை” என்று கண்ணகியைப் புகழ்கின்றனர். சிலம்பினால் வெற்றி கொண்ட கண்ணகி என்பது வெளிப்பொருள். சூரனை வேலினால் வென்ற முருகைப் போல், பாண்டியனைச் சிலம்பினால் வென்ற கண்ணகி என்ற மறைபொருள் இதற்குள் உண்டு. வடமொழில் உள்ள ஸ்கந்த புராணத்தை உட்கொண்டே இளங்கோ இங்கு சிலம்பின் திறம் உரைக்கிறார் என்பது உறுதி. வேல் பற்றிய சிந்தனை இளங்கோவிடம் இருந்தது என்பதை,

**“உரவு நீர் மாகொன்ற வேலேந்தி ஏத்திக்
குரவை தொடுத்து ஒன்று பாடுகம்”
“கூர்மா தடிந்த சுடரனைய வெள்வேல்”**

என்று வஞ்சிக் காண்டம் உறுதிசெய்கிறது. மேலும்,

**“திண்டிறல் வேந்தே செப்பக் கேளாய்
தீவினைச் சிலம்பு காரணமாக
ஆய்தொடி அரிவை கணவற்கு உற்றதும்
சிலம்பொடு சென்ற சேயிகழை வழக்கும்
செஞ்சிலம்பு எறிந்து வஞ்சினம் சாற்றியதும்”**

என்று மூன்று விதமான சிலம்பு பற்றி சாத்தனார் செங்குட்டுவனுக்குக் கூறுவதும் சிந்தனைக்கு உரியது. ஆரம்பத்தில் இருந்தே சொற்சுருக்கம் காத்துவரும் இளங்கோ, இங்கே மூன்று தரம் சிலம்பு என்று கூறவேண்டியதில்லை. அவ்வாறு, மூன்று தரம் திரும்பத்திரும்பக் கூறுவதில் இருந்து மூன்றும் வேறுபட்ட தன்மையன என்பதை ஊகித்து அறிதல் வேண்டும்.

முருகன் கையில் அநுக்கிரக நோக்குடன் அருள் வடிவாய் இருந்த வேல், சூர சங்காரத்தின் பொருட்டு நிக்கிரக நிமிர்த்தமாய் அக்கினி வடிவம் எடுத்தது, சூர சங்காரம் முடித்து மீண்டும் அருளுருக் கொண்டதைப் போலவே, கண்ணகியின் சிலம்பையும் காட்டமுனைகிறான் இளங்கோ.

“சிலம்புள கொணம்” என்று, புகாரக் காண்டத்தில் கண்ணகி கோவலன் கையில் கொடுத்த சிலம்பு அன்புருக் கொண்ட சிலம்பு, அதில் அக்கினியும் இல்லை. நிக்கிரகமும் இல்லை. “என் காற் சிலம்பு” என்று, பாண்டியனின் முன் நின்று வழக்குக்குரைத்த போது, அவள் கையில் எடுத்த சிலம்பு அணிமணிச் சிலம்பு, இது அக்கினியின் வடிவம். நிக்கிரக நிமிர்த்தமாய் எடுத்த சங்கார வடிவம். வஞ்சிக் காண்டத்தில் சேரனுக்கு காட்சி கொடுக்கும் போது, கண்ணகி காட்டிய சிலம்பு பொன்னஞ் சிலம்பு, இது அருள் வடிவம். அநுக்கிரக நிமிர்த்தமாய் எடுத்த கருணையின் வடிவம். இதைத்தான் திங்கள், ஞாயிறு, மாமழை என்று குறியீட்டியல் அடிப்படையில் இளங்கோ காட்சிப் பகுத்தினான். நிக்கிரக வடிவம் ஞாயிறு. நிக்கிரக வடிவத்திற்கு முன்னைய அநுக்கிரக வடிவம் திங்கள். நிக்கிரக வடிவத்திற்கு பின்னைய அநுக்கிரக வடிவம் மாமழை.

கண்ணகியின் சிலம்பை புகாரக் காண்டத்தில் திங்களாகவும், மதுரைக் காண்டத்தில் ஞாயிறாகவும், வஞ்சிக் காண்டத்தில் மாமழையாகவும் காட்டும் இளங்கோவின் நுட்பம் ஆச்சரியம் கொள்ள வைக்கிறது.

**“மாமழை போற்றுதும் மாமழை போற்றுதும்
நாம நீர் வேலி உலகிற்கு அவன் அளிபோல்
மேல் நின்று தான் சுரத்தலான்”**

என்று பாடும் போது, கண்ணகியின் சிலம்பில் இருந்து சுரக்கின்ற அருள்மழை எம்மை அறியாமலேயே நெஞ்சாரத் துதிகக்கச் செய்கிறது. அளி சுரத்தல் (கருணை பொழிதல்) என்பது, ஈண்டு அநுக்கிரக நிமிர்த்தம் எனக் கொள்க. மேல் நின்று தான் சுரத்தல் என்பதை, சேரன் செங்குட்டுவனுக்கு கண்ணகி வானத்தில் இருந்து அருட்காட்சி கொடுத்து, கருணை சொரிந்த தன்மையோடு ஒப்பு நோக்குக.

17. கண்ணகி வழிபாட்டின் எழிச்சி

இறுதிக் காதையாகிய வரந்தரு காதையில் செங்குட்டுவன் பத்தினிக் கோட்டத்திற்கு படிப்புறம் வகுத்தலும் (மானியம் கொடுத்தலும்), நித்தமும் விழாவாகிய சிறப்பு நடைபெறுக என்று ஏவுதலும், பத்தினிக் கடவுளுக்கு புகை முதலியன செய்யத் தேவந்தியை நியமித்தலும் கூறப்படுகின்றன.

"பத்தினிக் கோட்டப் படிப்புறம் வகுத்து

நித்தல் விழாவணி நிகழ்க என்று ஏவி

பூவும் புகையும் மேவிய விரையும்

தேவந்தியைச் செய்க என்று அருளி"

இது செங்குட்டுவனின் பத்தினி வழிபாட்டினையும், பத்தினித் தெய்வத்தின் மீது அவன் கொண்ட பக்தியையும் எடுத்துக் காட்டவல்லன.

புகார்க்காண்டத்திலும் மதுரைக்காண்டத்திலும் மறைமுகமாவும் வஞ்சிக் காண்டத்தில் நேரடியாவும் பத்தினி வழிபாட்டை இளங்கோ முதன்மைப் படுத்துவதைக் காணலாம். தவிரவும், ஏனைய தெய்வக் கொள்கைகள் அவனது காவியத்தில் தோல்வியுறுவதையும் காண்கிறோம்.

மதுரைப் பயணத்தின் போது, வழிநெடுக சமணசமயச் சிந்தனை களையும் ஊழ்வினையின் திருவிளையாடல்களையும் வாய்வலிக்க கவுந்தியடிகள் எடுத்துக்கூறியும் கண்ணகியின் மனதிற்குள் அது ஒரு சிறிதளவேனும் சென்று சேர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஒரு சிற்றெறும்பையும் கூட மிதித்து விடக்கூடாது என்று கையில் மயிர் தோகையை வைத்துக்கொண்டு நடமாடும் கவுந்தியடிகளோடு பயணம் செய்யும் கண்ணகி, எவ்வளவு பெரிய கொலைகாரியாக பின்னால் செயற்படுகிறாள். சமணம் செயற்பட்டுள்ளது என்று சொல்வதற்கு இங்கு எங்கே இடமிருக்கிறது. (முனைவர் க.பஞ்சாங்கம்)

அருகக் கடவுளைத் தவிர வேறு யாரையும் என் நா நவிலாது, என் கண் காணாது என்றெல்லாம் சாரணர்களிடம் உறுதிமொழி வழங்கும் கவுந்தியடிகள், அடைக்கலக் காதையில் கண்ணகியை மாதிரியிடம் அடைக்கலம் கொடுக்கும் போது,

**"கற்புக் கடம் பூண்ட இத்தெய்வம் அல்லது
பொற்புடைத் தெய்வம் யாம் கண்டிலம்"**

என்று பேசுவது பெருவியப்பைத் தருகிறது. சமண சமயத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த கவுந்தி, அருகனை வழிபடுவதை விடுத்து, கண்ணகியை பொற்புடைத் தெய்வம் என்று நெஞ்சார வழிபடுவது கவனிக்கத்தக்கது. இத்தெய்வமல்லது வேறு தெய்வம் யாம் கண்டிலம் என்று கவுந்தி பேசுவது, உண்மையில் கவுந்தியின் மனமாற்றத்தை அல்லது மதமாற்றத்தைத் தான் குறிக்கிறது. இளங்கோ பத்தினி வழிபாட்டை கவுந்தி மூலமாகத்தான் தொடக்கி வைக்கிறார். பத்தினித் தெய்வத்தின் முதலாவது பக்தையாக கவுந்தியையே அவன் காட்டுகிறான். கவுந்தி மூலமாக சமணத்தின் வீழ்ச்சியையும், பத்தினி வழிபாட்டின் எழிச்சியையும் இளங்கோ குறிப்பால் உணர்த்தி விடுகிறான்.

18. சிலப்பதிகாரத்தில் ஊழ்வினை

சிலப்பதிகாரத்தில் எதிர்மைப் பாத்திரமாகவே ஊழ்வினை விளங்குகிறது. (கலாநிதி துரை.மனோகரன்) சினிமாமொழியில் சொல்வதானால், சிலப்பதிகாரத்தில் ஊழ்வினை என்பது ஒரு வில்லன். இராமாயணத்தில் இராவணன் போன்று, சீவகசிந்தாமணியில் கட்டியக்கரான் போன்று, கந்த புராணத்தில் கரன் போன்று சிலப்பதிகாரத்தில் ஊழ்வினை செயற்படுகிறது. சிலப்பதிகாரக் கதையின் ஓட்டத்திற்கும் விறுவிறுப்பிற்கும் திருப்பு முனைக்கும் காரணம் ஊழ்வினையே. சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், ஊழ்வினை இன்றேல் சிலப்பதிகாரத்தில் கதையியக்கம் இல்லை எனலாம்.

“வினை வினை காலம் ஆதலின்”

“ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டும்”

“யாழிகை மேல் வைத்துத் தன் ஊழ்வினை
வந்து உருத்த தாகலின்”

“ஊழ்வினை கடைஇ உள்ளம் துரப்ப”

“தீதுடை வெவ்வினை உருத்த காகலை”

“இடையிருள் யாமத்து இட்டு நீக்கியது
வல்வினை அன்றோ”

“கோவலன் பண்கடை ஊழ்வினை உருத்தென்”

“வளையாத செங்கோல் வளைந்ததே பண்கடை
விளைவாகி வந்த வினை”

“ஊழ்வினை துரப்ப”

முதலான அடிகள் மூலம், ஊழின் வலிமையை இளங்கோ பலவிதமாக எடுத்துரைக்கிறான். கோவலன் மாதவியை விட்டுப் பிரிந்தமைக்கும், மதுரை நோக்கிப் பயணம் செய்தமைக்கும், மதுரையிலே கொலை உண்டமைக்கும் காரணம் ஊழ்வினையே என்பது இளங்கோ தரும் செய்தி. இதனால்தான், “ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டும்” என்ற அறம், அவனது காப்பிய நோக்கங்களில் ஒன்றானது. கோவலனைச் சூழ்ந்த வினையினை சிலம்பின் மேல் ஏற்றி சூழ்வினைச் சிலம்பு, தீவினைச் சிலம்பு என்று இளங்கோ கூறுகிறான்.

இதனால் வினை, சிலம்பின் வடிவைப் பெற்றுவிடுகிறது. சிலம்பைப் போல வினையும் வட்டவடிவமானது. செய்தவினை மீண்டும் வந்து சுற்றிக்கொள்ளும், சூழ்ந்து கொள்ளும். எனவே, வினைவட்டத்திற்கு வெளியே யாரும் போகமுடியாது. அதிலிருந்து யாரும் தப்பமுடியாது.

இவ்வாறு வினை பற்றி எச்சரிக்கை செய்கிறான் இளங்கோ. ஆனாலும், அந்த எச்சரிக்கை, முதலிரு காண்டங்களோடும் நின்றுவிடுகிறது. வஞ்சிக் காண்டத்தில் அந்த எச்சரிக்கையைக் காணோம். மதுராபதித் தெய்வம் கண்ணகிக்கு முன்னே தோன்றி, கோவலனின் ஊழ்வினைக் கதையைக் கூறுவதைக்கூட இளங்கோ மதுரைக் காண்டத்திலேதான் காட்டுகிறான்.

கோவலனின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் அவனது ஊழ்வினையே. ஆனால், கண்ணகியின் எழிச்சிக்குக் காரணம் ஊழ்வினையோவெனில், அதுவன்று. அப்படியானால், அவளின் எழிச்சிக்கு எது காரணம்?

சிலப்பதிகாரத்தில் எந்த இடத்திலும் ஊழ்வினை கண்ணகியை எழிச்சி கொள்ள வைத்தது என்று கூறப்படவில்லை.

வஞ்சிக் காண்டத்தில் கண்ணகி, பத்தினித் தெய்வமாக வழிபடப் பட்டமைக்கு கற்புக்கடம் பூண்ட அவளது ஒழுக்கநெறி காரணமே அல்லாமல், ஊழ்வினை காரணம் அன்று. வஞ்சிக் காண்டத்தில் ஊழ்வினையின் வலி வலியுறுத்தப் படாமை, அிக்கோட்பாட்டின் வீழ்ச்சியையே எடுத்துக் காட்டுகிறது. வஞ்சிக் காண்டத்தில் அதை வலியுறுத்தாமல் விட்டமையால், இளங்கோவின் முக்கிய நோக்கங்களில் அது ஒன்றல்ல என்பது வெளிப்படையாகிறது.

பதிகத்தில் கூறப்படும் மூன்று அறங்களை விட மேலதிகமாக வஞ்சிக் காண்டத்திலும் (நடுகல் காதையில்) மூன்று அறங்கள் மூன்று மன்னர்களுக்கும் கூறப்படுகின்றன. வரந்தரு காதையிலும் பல அறங்கள் கூறப்படுகின்றன. இவை எவற்றிலும் ஊழ்வினைக்கு இடமில்லை. “உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்துதல்” என்று பதிகத்தில் இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட பேரறமே, வஞ்சிக் காண்டம் முழுதும் செறிந்திருக்கிறது.

19. குறிஞ்சி நிலத்தெய்வம் முருகனா? கண்ணகியா?

காப்பியத்தின் ஆரம்பத்தில் இளங்கோ கண்ணகி பற்றிப் பேசும் போது, “தீதிலா வடமீனின் திறம் இவள் திறம்” என்கிறான். மேலும், “பெருங்குணத்துக் காதலாள்” என்று கூறிவிட்டு, அவளின் நாமம் நிலைபெறுவதற்கு இவையே காரணங்கள் என்று நிறுவிச் செல்கிறான். கண்ணகி பற்றிப் பேசும் போது, “பெயர் மன்னும்” (நின்று நிலைக்கும் திருநாமம்) என்று அழுத்திக் கூறுகிறான். இதன் அடிப்படையிலேயே கண்ணகி என்ற தன் கதாநாயகியை இளங்கோ வளர்த்துச் செல்கிறான்.

இளங்கோ தன் கருத்தை சாலினி மூலமாக கூறுகிறான்.

“தென்தமிழ்ப் பாவை செய்தவக் கொழுந்து

ஒருமா மணியாய் உலகிற்கு ஓங்கிய

திருமா மணி”

வேட்டுவக் குடியில் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்யும் சாலினி, தெய்வம் ஏறப்பெற்று இவ்விதம் கூறுகிறாள். உலகிற்கு ஓங்கிய ஒரு மாமணி என்று கூறுவதன் மூலம், கண்ணகியை ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத உலகப்பெருந் தெய்வமாக இளங்கோ காட்டமுனைவது தெரிகிறது. தமிழர்களின் ஒரேயொரு தெய்வமாகக் கண்ணகியை கட்டமைத்தால், தமிழர்களுக்குள் இருக்கும் சமயப் பூசல்களும் போட்டிகளும் இல்லாதொழியும் என்று அவன் சிந்தித்தான்.

“செம்பொற் சிலம்பொன்று கையேந்தி நம்பொருட்டால்

வம்பப் பெருந்தெய்வம் வந்தது”

என்று சிலம்பேந்திய புதியதோர் பெருந்தெய்வம், தம்மை ஆட்கொள்ள வந்து அவதரித்ததாக மக்கள் கொண்டாடுவதை இளங்கோ பதிவுசெய்கிறான்.

பத்தினித் தெய்வத்தையும் கையில் உள்ள சிலம்பையும் தமிழர்களின் வழிபடு தெய்வங்களாக கூறமுனையும் இளங்கோ, மாற்றுத் தெய்வ வழிபாட்டுக்கு (ஆழ்ந்து சிந்திக்குமிடத்து) அந்தளவிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆங்காங்கே பார்க்கும்போது, இளங்கோ செவ்வேளை புகழ்வதாகத் தோன்றினும், உண்மை அதுவல்ல.

சங்க இலக்கியங்களில் தமிழ்த் தெய்வங்கள், தமிழர்களது வழிபாட்டு முறைகள் பற்றிய குறிப்புக்கள் உண்டு. முருகனை முருகு என்றே சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவனை 'சேயோன்' என்பர் தொல்காப்பியர். குறிஞ்சி நிலக்கடவுளான முருகனை மக்களின் உள்ளத்தை மிகவும் கொள்ளை கொண்டவன். அவன் போரிற் சிறந்த திராவிடத்தெய்வம். "வெல்லும் போரை வல்ல முருகன்" என்கிறது மலைபடுகடாம். (493) வெற்றித்தெய்வமான கொற்றகையே அவனுடைய தாய். அவன் விரும்புவது கடப்பமலர் மாவை. இத்தகைய பண்டைய திராவிட மரபு, பிற்காலத்தில் ஆரிய மரபோடு இரண்டறக் கலந்து விடுகிறது.

திராவிடக்கடவுளான சேயோன், ஆரியக்கடவுளான கந்தன் அல்லது கார்த்திகேயனுடன் இணைக்கப்படுகிறான். சிவபெருமானும் உமாதேவியாரும் அவனுடைய தந்தையும் தாயும் ஆகின்றனர். தமிழ் மக்கள் முருகனை மலைத்தெய்வமாகக் கொண்டனர். ஆரியர்கள் உருத்திரனை மலைத் தெய்வமாகக் கொண்டனர்.

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் ஐந்து நிலத்திற்குரிய கடவுள்களில் சிவன் குறிப்பிடப்படவில்லை. பரிபாடலில் சிவனுக்கு பாடல் இருந்ததற்குரிய எந்தவொரு ஆதாரமும் இல்லை. வையையைக் கூட தெய்வமாகக் கண்ட தமிழன், சிவனை முழுமுதற் பரம்பொருளாகக் கொண்டதற்குரிய தடையமேதும் சங்க இலக்கியத்தினுள்ளே இல்லை. தரப்பட்ட தகவல்களை வைத்துக்கொண்டு தமிழில் இலக்கிய வரலாறு எழுதினோமே தவிர, சங்ககாலத்தில் இல்லாத சிவன் எவ்விதம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் புகுந்தான் என்பதை நாம் அறியத் தவறி விட்டோம் என்பதை பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்.

செவ்வேளை முழுமுதற் பரம்பொருளாகக் கொண்ட தமிழ் மக்கட்குமுமம் ஒன்று தமிழ்ச் சூழலில் இருந்தது என்பது உண்மை. அதனை சிவத்தம்பி அவர்கள் கூறியதைப் போல வைதீக நெறியோடு விரும்பியோ விரும்பாமலோ நாம் இணைத்துக் கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டோம். இந்த வைதீக மரபின் நுழைவினை, இளங்கோ மனப்புர்வமாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. எந்தவொரு மாற்றமறுவும் இல்லாத "தென்தமிழ்ப் பாவை

செய்தவக் கொழுந்தாகவே” இளங்கோ பத்தினிதெய்வத்தை கட்டமைக்கிறார். இளங்கோ, செவ்வேளை சிவனுடன் தொடர்பு படுத்தி, “கயிலை மலையிறை மகன்” என்று பாடுவது வைதீகநெறியின் நுழைவைப் புகழும் தன்மை உடைத்தன்று. மாறாக, இதொரு இகழ்ச்சிக் குறிப்பு.

முருகனை வழிபடும் மலைநாட்டு தமிழ்மக்கள், “பத்தினியைப் போலும் இருந்தெய்வம் நம் குலத்துக்கு இல்லை” என்று உறுதிபடக் கூறுகிறார்கள். குறிஞ்சிநில மக்களைக் கொண்டே முருகனை தூக்கி எறியும் இளங்கோவின் இவ்வத்தி விசித்திரமானது. சேரன் செங்குட்டுவனுக்கு அருட்காட்சி கொடுத்த கண்ணகி, “வெள்ளேலான் குன்றில் விளையாட்டு யான் அகலேன்” என்று அறைகூவல் விடுவது, முருகனுக்கே சவால் விடுவது போலிருக்கிறது. இத்தோடு இளங்கோ விடவில்லை.

**“செறிவளைக்கை நல்லாய் இது நகையாகின்றே
வெறிகமழ் வெற்பன் நோய் தீர்க்க வரும் வேலன்
வேலன் மடவன் அவனினுந் தான் மடவன்
ஆலமர் செல்வன் புதல்வன் வருமாயின்”**

இப்பாடல் கருத்தாழம் மிக்கது. “ஒரு முலையிழந்த நங்கைக்கு பெருமலை துஞ்சாது வளம் சுரக்கப்” பாடுமின், சிறுகுடியீரே தெய்வம் கொள்மின், விரவுமலர் தூவுமின் என்றெல்லாம் கூறி குறிஞ்சிநில மக்கள் கண்ணகித்தெய்வத்தைத் தம் குலதெய்வமாகக் கொண்டு குரவைக் கூத்து நிகழ்த்துகின்றனர். அவ்வாறு, கண்ணகித் தெய்வத்தைப் பாடும்போதுதான் மேலுள்ள பாடல் வருகிறது. இதில் வெற்பன் நோய் தீர்க்க வேலன் (வெறியாடல் நிகழ்த்துவோன்) வருமாயின் அவன் மடவன், அவன் மேல் ஏறிவரும் முருகன் அதைவிட மடவன் என்கிறாள் தோழி. இது அகத்திணை சார்ந்த பாடல். ஆயினும், வெற்பன் தந்த காதல் நோய் தீர்க்க, வேலனும் முருகனும் வருவார்கள் ஆயின் அவர்கள் மடவர்கள் என்று இவ்விடத்தில் கூறுவது சிந்தனைக்குரியது. அதுவும் தம் குலதெய்வமமாகிய பத்தினித் தெய்வத்தைப் புகழ்ந்து பாடுவோம் என்று கூறிய குறிஞ்சிநில மக்கள், குறிஞ்சித் தெய்வமான முருகனை மடவன் என்று கூறுவது (அகத்துறை சார்ந்த நிலையிலும்) ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவொன்று.

இவ்விடத்தில் இளங்கோ இக்காட்சியை வேண்டும் என்றே அமைக்கிறான். இன்னொரு பாடலைப் பார்ப்போம்.

**"ஔறவனை நல்லாய் இது நகையாகின்றே
கறிவர் தன் சிலம்பன் செய்த நோய் தீர்க்க
அறியாள் மற்றன்கை அலர்கடம்பன் என்றே
வெறியாடல் தான்விரும்பி வேலன் வருகென்றாள்"**

இங்கு சிலம்பன் தந்த நோய் தீர்க்க, வேலனை அழைக்கும் அன்னை அறிவற்றவள் என்கிறாள் தோழி. இங்கு கவனிக்க வேண்டிய சொல் சிலம்பன் என்பதாகும். குறிஞ்சிநிலத் தலைவனை சிலம்பன் என்பர். இளங்கோ சிலம்பன் என்ற சொல்லை அப்பொருளில் மட்டும் இங்கு பயன்படுத்தவில்லை. பத்தினித் தெய்வத்தை குலதெய்வமாகக் கொண்டு பாடும் குரவை இது. இங்கு சிலம்பன் என்பது, கண்ணகித் தெய்வத்தின் கையில் உள்ள சிலம்பையும் குறிப்பதை நாம் உய்த்துணர வேண்டும். கண்ணகித் தெய்வத்தால் உண்டான குறையைத் தீர்க்க வேலனை அழைக்கும் அன்னை அறியாகை உடையாள் என்ற உட்பொருளை இங்கு நோக்குதல் வேண்டும். கண்ணகியைக் குலதெய்வமாகக் கொண்டு குறிஞ்சிநில மக்கள் பாடும் இப்பாடலையும் வெறும் அகத்துறை சார்ந்து மட்டும் நோக்குதல் பெருந்தவறு. இளங்கோ இங்கும் தன் கருத்தியலை வெளிப்படையாகப் பொருளில் பாடாமல், கூக்குமமாகப் பாடுவதை அவதானிக்க வேண்டும்.

20. கண்ணகியே தனிப்பெருங்கடவுள்

வெளியில் இருந்து பார்க்கும் போது இளங்கோ சிவனையும் திருமாலையும் போற்றித் துதிப்பதாகத் தெரியும். வஞ்சிக் காண்டத்திற்குள்ளே போய்ப் பார்த்தால் அந்த நிலைமை வேறு என்பது புரியும்.

சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே உதித்தவனாகக் கருதப்படுகின்ற சேரன் செங்குட்டுவன் சிவனை அன்றி வேறுதெய்வங்களை வணங்காதவன். நாடு போற்றும் மிகுந்த சிவபக்தன். அவன் கனக விசயரின் ஆணவத்தை அழித்து, அவர் தலையில் கற்புத் தெய்வமாகிய கண்ணகிக்குச் சிலையேற்றிவரத் திட்டமிட்டு, போர்க்கோலம் பூண்டான். அப்போது, ஒளி பொருந்திய திங்களைச் சூடிய சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை, வெற்றி பொருந்திய வஞ்சி மாலையுடன் அணிந்தான். எவருக்கும் வணங்காத சென்னியால் சிவபெருமானை வணங்கி வலம் வந்து யானையின் பிடரின்கண் ஏறினான்.

அப்போது, திருவனந்தபுரத்தில் யோகநித்திரையில் அமர்ந்த திருமாலின் சேடத்தைக் கொணர்ந்து நின்று சிலர் துதிக்க, சிவபெருமானின் அழகிய திருவடி தன் முடிமீது இருப்பதால், திருமாலின் அச்சேடத்தை வாங்கி தன் தோள் மீது அணிந்துகொண்டான். சேடம் என்பது பிரசாதம். இங்கே மாலையைக் குறித்து நின்றது.

இக்காட்சியில் சிவபெருமானையும் திருமாலையும் செங்குட்டுவனின் முடியிலும் தோளிலும் தாங்க வைத்து, சைவ வைணவ சமரசத்தை இளங்கோ பாடி மகிழ்வதாக அறிஞர் கருதுவர். (சிலப்பதிகார விருந்து, பேராசிரியர் ந.சஞ்சீவி)

வஞ்சிக் காண்டத்தில் ஏழு காதைகள் உள்ளன. அவற்றுள் மூன்றாவதாக இடம்பெறுவது கால்கோட் காதை. செங்குட்டுவன், கண்ணகித் தெய்வத்திற்கு சிலை வடிப்பதற்கான கல்லை இமயத்தில் இருந்து எடுத்து, முறைப்படி நீர்ப்படை செய்து, பத்தினிக் கோட்டத்திலே அக்கல்லில் பத்தினித்தெய்வமாகிய கண்ணகியை பிரதிட்டை செய்த முக்கிய வரலாற்று நிகழ்வுகள், இக்கால்கோட் காதைக்குப் பின்னரே வருகின்றன. கண்ணகி

வானத்தில் இருந்து செங்குட்டுவனுக்கு அருட்காட்சி கொடுத்த வாழ்த்துக் காதையும் அதன் பின்னரே வருகிறது.

**“என்னே இஃது
என்னே இஃது
என்னே இஃது
என்னே கொல்”**

என்று கண்ணகித்தெய்வத்தின் பேரருட்காட்சியைக் கண்டு பக்திப் பரவசத்தின் உச்சிக்கே போய்விடுகிறான் செங்குட்டுவன். பத்தினித்தெய்வம் மின்னற் கொடியாகத் தோன்றி, அவனுக்குள் ஞான ஒளியைப் பாய்ச்சியது, ஒரு கணப்பொழுதுக்குள் தோன்றி மறைந்து விட்ட, அந்த “நாவலம் பொன்னிறை சேர் மின்னற் கொடி ஒன்று” அவனுக்குள் நீக்கமற நிறைந்து நிலைபெற்று விட்டது.

**“கூழ் ஒளியி
எங்கோ மடந்தையும் ஓத்தினாள் நீடுழி
செங்குட்டுவன் வாழ்க என்று”**

என்று ஒளி பொருந்திய கண்ணகித்தெய்வம் செங்குட்டுவனுக்கு அருளாசி வழங்கியதனை இளங்கோ மகிழ்ந்து பாடுவான். “கூழ் ஒளியி எங்கோ மடந்தை” என்று பாடுவதன் மூலமாக இளங்கோ பத்தினி மீது கொண்ட பக்தி புலப்படுகிறது. இவ்வாழ்த்துக் காதைக்குப் பின்னர் வரந்தரு காதை வருகிறது. அதில், செங்குட்டுவன் பத்தினித் தெய்வம் எழுந்தருளி இருக்கும் பத்தினிக் கோட்டத்திற்கு மானியம் கொடுத்து, சிறப்பான விழாக்கள் நித்தமும் நடைபெற வேண்டும் என்று கட்டளை இருகிறான். அது மட்டுமன்றி, “வலமுறை மும்முறை வந்து” பத்தினித் தெய்வத்தை பக்திச் சிரத்தையோடு வணங்குகிறான். அவன் வணங்க, அவன் அருகிருந்த ஏனைய மன்னரும் பத்தினித் தெய்வத்தை வணங்கினர்.

**“வீடு கண்டவர் போல் மெய்ந்நெறி விரும்பிய
மாடல மறையோன் தன்னொடும் கூடி”**

வேள்விச் சாலைக்குள் புகுந்தனர். கண்ணகித் தெய்வத்தின் வரத்தைப் பெற்றவர்கள், வீட்டின்பம் கண்டதைப் போல நனிமகிழ்ந்தனர். வீட்டின்பம் வழங்கவல்ல ஒப்பற்ற தனிப்பெருங் கடவுளாக கண்ணகித்தெய்வத்தை வஞ்சிக் காண்டம் நிறுவதைக் காண்க.

இங்கு, “மெய்ந்நெறி விரும்பிய மாடல மறையோன்” என்பது மிகமிக முக்கியம். மதுரைக் காண்டத்தில் கவுந்தியடிகளின் பணி எவ்வளவு அவசியமோ, அதைவிடப் பன்மடங்கு அவசியமானது வஞ்சிக் காண்டத்தில் மாடல மறையோனின் அரும்பணி. மாடலன் ஒரு சிறுபாத்திரம். இப்பாத்திரத்தை “துணைமைநிலைச் சிறுபாத்திரம்” என்று துரை. மனோகரனும், “உன்றுநிலைப் பாத்திரம்” என்று கா. மீனாட்சிசந்தரனாரும் குறிப்பிடுவார்கள். உண்மையில் சிறு பாத்திரமானாலும் சிந்தையில் நிலைகொள்ளும் பாத்திரம் இது. கோவலனைப் புகழ்ந்து, அவனை நல்லவனாகவும் பெருவீரனாகவும் நிலைநிறுத்தும் பணியை மாடலனே செய்கிறான். அவன் பலவிடயங்களையும் அறிந்த ஓர் அறிஞனாகவும் விளங்குகிறான். வடநாட்டு மன்னர்களை சிறையில் இருந்து விடுதலை செய்யவேண்டும் என்று கோரிக்கை விடுத்தவனும் அவனே. அவன் சிறியன சிந்தியாதான். நா வன்மை மிகுந்தவன். அவனுடைய நா வன்மைக்கு, “மாதவியின் கானல்வரி கனகவிசயரை கல் சமக்க வைத்து விட்டது” என்று, செங்குட்டுவனுக்குக் கூறுவதை வகைமாதிரியாகத் தரலாம்.

பல நெறிகளைத் தெரிந்து வைத்திருந்தாலும், உண்மைநெறியினை மட்டும் கைக்கொண்டு ஒழுகும் அந்தணனாக மாடலன் வஞ்சிக் காண்டத்தில் படைக்கப்படுகிறான். அதென்ன மாடல மறையோனின் மெய்ந்நெறி? கண்ணகித் தெய்வத்தை போற்றி வழிபட்டு ஒழுகும் மெய்ந்நெறிதான் மாடலனின் மெய்ந்நெறி.

செங்குட்டுவன், சோழபாண்டிய மன்னர்கள் மீது படையெடுக்க முற்பட்டபோது மாடலன் பலவாறு முனைந்து அப்பெரும் யுத்தத்தைத் தடுத்து நிறுத்தி விடுகிறான். அப்பொழுதே கண்ணகித் தெய்வத்திற்கு விழா எடுக்கவும் வேள்வி செய்யவும் அறிவுரையும் ஆலோசனையும் கூறி செங்குட்டுவனை ஆற்றுப்படுத்தும் அரும்பணியையும் மாடலன் செய்கிறான். அவனது இச்செயல்

மூலம் கண்ணகித் தெய்வத்தின் மீது அவன் கொண்ட மிகுந்த பக்தி வெளிப்படுவதைக் காணலாம். மேலும், மாடலன் செங்குட்டுவனோடும் ஏனைய அரசர்களோடும் வேள்விச் சாலைக்குக்குள் நுகழுவதோடு இளங்கோ தன் காப்பியத்தை நிறைவு செய்வதையும் சிந்தித்தல் வேண்டும். இதனால்தான், “மெய்ந்நெறி விரும்பிய மாடலன்” என்றான் இளங்கோ.

கோவலனின் தாய்தந்தையர், கண்ணகியின் தாய்தந்தையர் பற்றிய விடயங்களை எல்லாம் மாடலன் மிகுந்த பயபக்தியோடு செங்குட்டுவனுக்குக் கூறுகிறான். எனவே, வஞ்சிக் காண்டத்தின் நீர்ப்படைக் காதை, நடுகற் காதை என்பன மாடலன் கண்ணகி மீது கொண்ட ஈடுபாட்டையும் அவன்மீது கொண்ட பக்தியையும் காட்டவல்லன என்பது வெளிப்படலாம். ஆகமொத்தம், மாடலனின் நெறி மெய்ந்நெறி எனத் துணிக.

இவ்வாறு, மாடலனின் நெறியை மெய்ந்நெறி என்றும், கண்ணகித் தெய்வத்தின் வரத்தின் குரலை வீட்டின்பத்தின் நெறி என்றும் இளங்கோ சொல்லவருகிறான் என்பது தெளிவு.

மதுரைக் காண்டத்தில் கவுந்தியடிகளின் மனமாற்றமும் மதமாற்றமும் நாசுக்காகச் சொல்லப் பட்டதைப் போலவே, வஞ்சிக் காண்டத்தில் சேரன் செங்குட்டுவனின் மனமாற்றமும் மதமாற்றமும் அமைகின்றன. இளங்கோ எதையுமே நேரடியாகச் சொல்வதில்லை என்பதை ஏற்கனவே நாம் கூறியிருக்கிறோம். சைவத்தையும் வைணவத்தையும் இணைத்து ஒன்றாகக் கூறிய இளங்கோ, செங்குட்டுவனின் பத்தினி வழிபாட்டை மேனிலைப்படுத்தி, அவ்விரண்டு மதங்களையும் ஒருசேரப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிடுகின்ற நுட்பத்தை அவதானிக்க வேண்டும்.

கண்ணகியைக் அருட்காட்சி கொடுக்க வைத்து, அதன் மூலம் செங்குட்டுவனின் பக்திப் பரவசத்தைக் காண்பித்து, அதன் பின்னர் பத்தினிக் கோட்டத்தில் அவனைக்கொண்டே பத்தினித் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்யும் முறைகளை நிறுவி, அவனோடு நின்ற ஏனைய மன்னர்களையும் தமிழ்த் தெய்வமான பத்தினித் தெய்வத்தை வழிபட வைத்த இளங்கோவின் பத்தினி வழிபாட்டுத் திறத்தை என்னவென்பது? (ஏனைய மன்னர்களைக்

கொண்டுவித்து, செங்குட்டுவன் தன் முன்னிலையில், சிவகையோ திருமாலையோ முருகனையோ வழிபடச் செய்யவில்லை என்பதை இங்கு ஊன்றிக்கவனித்தல் வேண்டும்.)

இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, பத்தினித் தெய்வத்தின் மூலமாக “நந்தேன் வரம்” என்று எல்லா மன்னர்களுக்கும் வரம் கொடுக்க வைத்து, அதுவே வீட்டின்பத்திற்கான குரல் என்று வீரமுடிக்கம் செய்த இளங்கோவின் வெற்றிக் கொண்டாட்டக் களிப்பை வரந்தரு காதையின் இறுதிப் பகுதி மூலம் நாம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

**“அகலிடப் பாரம் அகல நீங்கிச்
சிந்தை செல்லாச் சேனொடும் தூரத்து
அந்தமில் இன்பத்து அரசாள் வேந்தென்று
என்திறம் உரைத்த இமையோர் இளங்கொடி
தன்திறம் உரைத்த தகைசால் நன்மொழி”**

மண்ணுலகப் பாரத்தை விட்டு நீங்கி, விண்ணுலகத்தின் அந்தமில்லா இன்பத்தரசை ஆள்வாயாக என்று கூறிய பத்தினித் தெய்வத்தின் தகை சான்ற நன்மொழியை யான் பக்திப் பேரின்ப மகிழ்ச்சியோடு பாடியிருக்கிறேன் என்கிறான் இளங்கோ.

21. புதிய மதக்கோட்பாடு

**“தெரிவுறக் கேட்ட திருத்தகு நல்லீர்
பரிவும் இருக்கணும் பாங்குற நீங்குமின்
தெய்வம் தெளிமின் தெளிந்தோர்ப் பேணுமின்
பொய்யுரை அஞ்சுமின்”**

இது சிலப்பதிகாரத்தின் முடிவுரை.

பத்தினிக் கடவுளின் தகைசால் நன்மொழியை கேட்டவர்களை, “திருத்தகு நல்லீர்” என்று இளங்கோ விளிக்கிறான். பத்தினித் தெய்வத்தின் கதை புனிதம் நிறைந்தது. எனவே, அதனைக் கேட்டவர்கள் திருத்தகு நல்லவர்கள் ஆனார்கள்.

அவ்வாறு கதையைக் கேட்டு உணர்ந்தவர்கள் பரிவும் இருக்கணும் நீங்கப் பெறுவார்கள். பிற சமயங்கள் தங்களுக்குள் முட்டிமோதி முரண்பட்டுக் கொண்டதால், மக்கள் பரிவெய்தினர். மெய்ந்நெறி எது என்று அறியாமல் மக்கள் அறியாமைக்குள் மூழ்கி இருக்கண் அடைந்தனர்.

“இப்போது பத்தினி வழிபாடு ஒன்றே வீட்டின்பத்தினை அடைவதற்குரிய மெய்ந்நெறி என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொண்டதால், இனி உங்களது பரிவும் இருக்கணும் சூரியன் முன் பனிபோல் இல்லாமல் போவதாக” என்கிறான் இளங்கோ.

எனவே, திருத்தகு நல்லீர்! நீங்கள் இக்கதையைக் கேட்டதால், பத்தினித் தெய்வ வழிபாடே உண்மையான வீட்டின்பத்திற்கான மெய்ந்நெறி என்பதை ஆதாரபூர்வமாக உணர்ந்திருப்பீர்கள். அவ்வாறு இன்னும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை ஆயின் இனியாவது பத்தினித் தெய்வமே உண்மையான தெய்வம் என்பதைத் தெளிமின்! அவ்வாறும் நீவீர் தெளியவில்லை ஆயின் தெளிந்தோரையாவது போற்றுமின்! பத்தினி வழிபாட்டின் தகைசால் நன்மொழியை தெரிந்து தெளிந்து கொண்ட பின்னராவது “பொய்யுரை

அஞ்சுமின்". பத்தினித் தெய்வத்தின் தகைசால் நன்மொழி மெய்யுரை. ஏனையவை யாவும் பொய்யுரை. இவைதான் இளங்கோவின் இறுதி வாசகங்கள்.

இதுதான் சிலப்பதிகாரத்தின் முடிந்த முடிவு.

எனவே முன்னர் கூறியதைப் போல திங்கள், ஞாயிறு, மாமழை என்பனவற்றைப் போற்றும் மங்கல வாழ்த்துப் பாடல்கள், கண்ணகித் தெய்வத்தினைப் போற்றும் காப்புச் செய்யுட்கள் என்பதை நாம் தெளிதல் வேண்டும். எதனையும் நேரடியாகப் பாடாத இளங்கோ காப்புச் செய்யுட்களையும் குறியீட்டியலாகவே அமைத்தமை அவனது கவித்துவத்தின் மேதாவிலாசத்தைக் காட்டிநிற்கிறது.

இளங்கோ தன் கருத்தை வெளிப்படைப் பொருளில் பாடியிருப்பா யேனானால், சிலப்பதிகாரம் ஐம்பெருங் காவியங்களில் ஒன்றாகக் கொள்ளப் பட்டிருக்க வாய்ப்பு இல்லாமல் போயிருக்கும். தமிழ் இலக்கியவெளியில் அதன் இருப்பும் கேள்விக்குறியாகவே இருந்திருக்கும்.

எது எப்படி இருப்பினும், இளங்கோவைப் பொறுத்தவரை கண்ணகி ஒரு சாதாரண பெண் அல்லள். அவள் மாபெரும் பத்தினித் தெய்வம். தமிழர்களின் ஒரேயொரு குலதெய்வம். ஒழுக்கநெறி வழுவாமல் வாழ்ந்து காட்டிய உரைசால் பத்தினி. இப்பத்தினி வழிபாட்டில் சடங்குகளுக்கு அறவே இடம் கிடையாது. இங்கு ஒழுக்கமே உயிர்நாடி. கற்புக்கடமே கோட்பாடு. (சிலப்பதிகாரத்தின் இறுதி வரிகளை நோக்குக).

இளங்கோ, கண்ணகியை பத்தினித் தெய்வமாக்கி, புதியதொரு மதக்கோட்பாட்டை உருவாக்கினான். வைதீக நெறியை அவன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. "தென்தமிழ்ப் பாவை செய்தவக் கொழுந்து" என்றே அவன் கண்ணகியை படிமப்படுத்துகிறான். கண்ணகித் தெய்வத்தை ஒப்பற்ற தனிப்பெருந் தெய்வமாக மட்டும் இளங்கோ கட்டமைக்கவில்லை. மிகப்பெரியதோர் உலகலாவிய மதக்கோட்பாடாகவே அவன் காட்ட முனைகிறான். அதனால்தான், இளங்கோ பிறநாட்டு மன்னர்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்து கண்ணகித் தெய்வத்தை பக்திப் பரவசத்தோடு வணங்க வைக்கிறான். வரம் கேட்க வைக்கிறான்.

புதியதொரு தமிழ்த் தெய்வத்தை உருவாக்கிய மகழ்ச்சியில் இளங்கோ ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறான். சங்ககால அகத்திணைமரபோடு தன்னுடைய பக்தியையும் இசைத்தமிழையும் ஒன்றாகக்கலந்து அவன் பாடும் அழகே தனி.

தன்னுடைய பக்தியைப் பாடுவதற்கு அகத்துறைமரபை கையாள அவன் தயக்கம் காட்டவில்லை. பக்தியின் அடித்தளம் காதல்தானே. இரண்டுக்கும் தன்னை இழக்கும் தகுதிதானே பிரதானம். அன்புதானே இரண்டுக்கும் தொடக்கப்புள்ளி. காதலில் மூழ்கியவன் பக்தியில் மிதப்பான். சங்கப் புலவன் காதலில்தானே பக்தியைக் கண்டான். தூயகாதலில் இருந்துதான் பக்தியைத் தொடங்கமுடியும். அதனால்தான் இளங்கோவும் காதல் வடிவத்தை எடுத்துக்கொண்டு தன் பக்தியைப் பாடத்தொடங்குகிறான்.

**“எற்றொன்றும் காணேம் புலத்தல் அவர்மலைக்
கற்றீண்டி வந்த புதுப்புனல்
கற்றீண்டி வந்த புதுப்புனல் மறறையார்
உற்றாடினோம் தோழி நெஞ்சமன்றே”**

என்ற பாடல் பிறக்கிறது. புதுப்புனல் என்பது கண்ணகித் தெய்வத்தைக் குறித்தது. செங்குட்டுவன், இமயமலையின்கண் கல்லெடுத்து கனக விசயரின் முடிமீது வைத்துக் கொண்டுவந்து, பத்தினிக் கோட்டத்தில் அக்கல்லில் கண்ணகித் தெய்வத்தைப் பிரதிட்டை செய்தான். அதுதான் கற்றீண்டி வந்த புதுப்புனல். வடநாட்டார் எம்மை அடக்க நினைத்து எமக்குக் கொடுமைகள் செய்யவெண்ணி எம்மீது போர்தொடுத்தாலும், அவர் மலையில் இருந்து எடுத்துக் கொண்டுவந்த கல்லில் பிரதிட்டை செய்த கண்ணகித் தெய்வத்தை நாம் ஒருபோதும் வெறுக்கமாட்டோம். பத்தினித் தெய்வத்தின் பேரருளாகிய இந்த அருவியில் நெஞ்சம் குழைந்து நீராடுவோம். எம்மை விட்டுவிட்டு மாற்றார் மட்டும் இந்த அருளருவியில் நீராடினால் எம் நெஞ்சம் வருந்துமன்றோ?

இப்பாடலின் இமையோடியிருக்கும் பக்தி உணர்வு எவ்வளவு ஆழமானது? அடுத்த பகுதியைப் பாருங்கள்.

**“என்னொன்றும் காணேம் புலத்தல் அவர்மலைப்
பொன்னாடி வந்த புதுப்புனல்**

பொன்னாடி வந்த புதுப்புனல் மற்கறையார் முன்னாடினோம் தோழி நெஞ்சமன்றே

எவ்வளவு பக்திப் பரவசம்? “மற்கறையார் முன்னாடினோம் தோழி நெஞ்சமன்றே” என்ற அடியில் வெளிப்படும் ஆழ்நிலைப்பட்ட பக்தியுணர்வு, திருவாசகத்தை நிகைவூட்டுகிறதல்லவா? இங்கு உடல் நீராடவில்லை. உள்ளந்தான் நீராடுகிறது. புதுப்புனலில் நீரடும் உள்ளத்தின் பேரானந்தம்தான் என்கே? அருளருவியில் நீராடுகின்ற பேறு எல்லோருக்கும் எளிதில் கிட்டிவிடக் கூடிய ஒன்றா என்ன? அப்பேறு சிவனையச் செல்வர்களுக்கும் திருமாலடியார்களுக்கும் கிடைத்தவொரு வரப்பிரசாதமல்லவா? அத்தகைய இன்பப்பேறு இந்த வஞ்சிக் காண்டப் பாடலுக்கும் வாய்த்திருக்கிறதல்லவா.

“அவர்மலைப் பொன்னாடி வந்த புதுப்புனல்” என்பது, கண்ணகித் தெய்வத்தைப் பிரதிட்டை செய்த கல்லை இமயமலைக்கண் எடுத்து, அதனை பொன்மயமான கங்கையாற்றில் முறைப்படி நீர்ப்படை செய்த முறைமையைப் பேசி நின்றது.

22. நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச்செய்யுள்

அழகான செழிப்பானதொரு தமிழ்நாடு, அரசியல் பிகழையா வீரம்மிகு ஆட்சி, வைதீகநெறிக் கலப்படமற்ற ஒரேயொரு தமிழ்த்தெய்வம் இவையே இளங்கோவின் முப்பெருங் கனவுகள் என்பதை முன்னர் கண்டோம். இத்தகைய முப்பெருங் கனவுகளையும் தன்னுடைய கவித்துவ வளமூட்டி, தமிழிலக்கிய வயலில் உயரிய குறிக்கோளுடனும் தமிழரின் எதிர்கால நலன் கருதியும் அப்பெருங்கலைஞன் பெருவிகைப்புச் செய்தான். இதனை, “சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால் நாட்டுதும் யாம் ஓர் பாட்டுடைச் செய்யுள்” என்று பதிகம் உறுதிசெய்கிறது.

“எனது கனவுகளையும் சிந்தனைகளையும் சிலப்பதிகாரம் என்னும் விதையாக, தமிழ்மண்ணில் நாட்டியிருக்கிறேன், அது மிகப்பெரியதொரு ஞானமரமாக வளர்ந்து தமிழ்மண்ணுக்கு நிழல் கொடுக்கும்” என்று இளங்கோ கனவு கண்டான்.

“திங்களைப் போற்றுதும்”, “ஞாயிறு போற்றுதும்”, “மாமழை போற்றுதும்” என்று தான் படைத்த கடவுளுக்குக் காப்புப் பாடி, தன் கனவுகள் நிறைவேற வேண்டும் என்று அவன் வரம் கேட்கிறான். தன் காப்பியத்தையே திங்கள், ஞாயிறு, மாமழை முதலான மூன்று குறியீடுகளால் அவன் இயக்கிக்காட்டினான். ஆகமொத்தம், அவனது காப்பியமும் அதன் பாடுபொருளும் அதன் கட்டமைப்பும் திங்கள், ஞாயிறு, மாமழை ஆகிய மூன்று குறியீடுகளுக்கும் அடங்கி நிற்கின்றன. இதுதான் இளங்கோவின் கவித்திறன்.

இளங்கோ, பிறர் உருவாக்கிய காலத்தினமீதும் கடவுளினமீதும் காப்பியத்தினமீதும் ஏறிநின்று சவாரி செய்தவன் அல்லன். அவன் தானாகவே புதியதொரு காலத்தைப் படைத்தான். தானாவே புதியதொரு கடவுளைப் படைத்தான். தமிழில் அவனுக்கு முன்னர் இல்லாத, காப்பியம் என்ற புதியதொரு வடிவத்தையும் தமிழ்ப்பண்பாட்டு இலக்கியச் சூழலில் அவன்தான் முதன்முதலில் படைத்தான். இளங்கோ என்றாலே புதுமைதான். அவன் உருவாக்கிய குறியீடுகளும் அவனைப் போல புதுமையானவை தான்.

உசாத்துணை நூல்களும் கட்டுரைகளும்

அழகரசன், 2008, கேதரின் பெல்ஸி பின் அமைப்பியல் மிகச் சுருக்கமான அறிமுகம். அடையாளம், சென்னை.

இரகுநாதன், 1984 , இளங்கோவடிகள் யார்? மீனாட்சி புத்தகநிலையம், மதுரை. கைலாசபதி, 2007, “சிலப்பதிகாரச் செய்திகள்”, அடியும் முடியும், குமரன் பப்ளிஷர்ஸ், மூன்றாம் பதிப்பு.

சஞ்சீவிந், 2005 , சிலப்பதிகார விருந்து, காவ்யா, சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு.

சாமிநாதையரவர்கள், உ.வே, 1955, சிலப்பதிகார மூலமும் அரும்பதவுரையும், அடியார்க்கு நல்லார் உரையும், கபீர் அச்சுக்கூடம், சென்னை, ஆறாம் பதிப்பு.

சிவத்தம்பி கார்த்திகேசு, 2007, தமிழின் கவிதையியல், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, சென்னை.

சிவஞானம், ம.பொ, 1964 , இளங்கோவின் சிலம்பு, இன்பநிலையம், சென்னை.

1973, சிலப்பதிகாரத்திறனாய்வு, பூங்கொடி பதிப்பகம், சென்னை.

1978, சிலப்பதிகார ஆய்வுரை, பூங்கொடி பதிப்பகம், சென்னை.

சுந்தர சண்முகனார், 1992, சிலம்போ சிலம்பு, வானதி பதிப்பகம், சென்னை.

செல்லப்பன், சு, 2011, சிலப்பதிகாரச் சிந்தனைகள், அருணோதயம், சென்னை.

பஞ்சாங்கம், க, 2004, “சிலப்பதிகாரம் சில பயணங்கள்”, சிலப்பதிகாரம் ஆய்வுக்கோவை, பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை.

மகாலட்சுமி, டி, 1989, சிலப்பதிகார ஆய்வுகள் ஓர் ஒப்பாய்வு, நர்மதா வெளியீடு, சென்னை.

மனோகரன், துரை, 2005, “சிலப்பதிகாரத்தில் சிறுபாத்திரங்கள்”, பழம்புனலும் புதுவெள்ளமும், சண்பிரிதினஸ் அச்சகம், கண்டி.

மார்க்கப்பந்து பந்து சர்மா, 2015, சிலப்பதிகாரம் இரசனை, நியூ, சென்குரி புக் ஹவுஸ், (பி)லிட், சென்னை.

வித்தியானந்தன், சு, 2003, தமிழர் சாற்பு, குமரன் புத்தக இல்லகம், கொழும்பு.

சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டிநாடு என்று பிணக்குற்றுக் கிடந்த தமிழகத்தை முதன் முதலில் ஐக்கியப்படுத்திச் சிந்தித்தவன் இளங்கோ. குறுமையை விட்டுப் பெருமையாய் சிந்தித்ததால் அவன் தமிழில் முதலாவது மகாகவி ஆனான்.

வடநாடு, தென்னாடு என்று வேறுபட்டுக்கிடந்த பண்பாட்டுப் பாரம்பரிய பாரத சிந்தனையை முதன்முதலில் ஒன்றாக இணைத்து மானிடம்வெல்ல தன் கவியாற்றலை வெளிப்படுத்தியவன் கம்பன். இதனால் அவன் தமிழில் இரண்டாவது மகாகவி ஆனான்.

சர்வதேசம் முழுமையையும் தனது தமிழ் எழுத்துச் சிந்தனைக்குள் முதன் முதலில் அடக்கி வெற்றி கொண்டவன் பாரதி. இதனால் அவன் தமிழில் மூன்றாவது மகாகவி ஆனான்.

இந்த மூன்று பேருடைய மேலாதிக்க சிந்தனைகளும் தமிழிலக்கியத்தை சர்வதேச தரத்திற்கு உயர்த்தின. ஏனைய கவிஞர்களை இவர்களின் கவிகள் பின்துக்குத் தள்ளின.

இவர்தம் படைப்பின் திறத்தினை அறிந்து கொள்வதற்கு, இவர்களுடைய எழுத்துக்கள் முழுமையையும் படிக்க வேண்டிய தேவையில்லை. இவர் தம் சிந்தனைத் திறத்தின் வீரியத்தினை இனம்காண இவர்களுடைய ஓரிரு சொற்களே போதுமானவை.

அவ்வகையில் ஞாயிறு, திங்கள், மழை ஆகிய சொற்கள் இளங்கோவை இனங்காட்டும் முறைமையை இச்சிறுநூல் ஆராய்கிறது. மூன்று சொற்களை மட்டும் கருப்பொருளாகக் கொண்டு தமிழில் எழுந்த முதல் நூலாக இந்நூல் வெளிவருகிறது.

- ஐஸ்வர்யா -

